

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 9, 2021

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:8904](#) 21-09-2021

Geen onderbrengingsplicht aan verzekeraar in eigen beheer opgebouwd pensioen wegens afspraken in koopovereenkomst

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:2863](#) 16-09-2021

Begroting billijke vergoeding met uitgangspunt inkomensschade tot pensioendatum

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:8659](#) 14-09-2021

DGA heeft geen recht op arbeidsongeschiktheidspensioen

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:1673](#) 14-09-2021

Geen belang bij verklaring voor recht en herberekening verdeling pensioen jegens pensioenfonds omdat ex-echtgenoot geen partij is in procedure

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:8604](#) 13-09-2021

Ernstig verwijtbaar ontslag vlak voor pensionering leidt tot billijke vergoeding met als uitgangspunt verschil feitelijke situatie en situatie dat werknemer tot pensioendatum in dienst was gebleven.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:8343](#) 31-08-2021

Vordering werknemer schadevergoeding eindlooppensioen jegens werkgever is verjaard na gewijzigde pensioenregelingen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:8124](#) 24-08-2021

Vrouw heeft na uitvoering pensioen in eigen beheer geen vordering jegens de man

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:6797](#) 13-07-2021

Afwikkeling echtscheiding met huwelijkse voorwaarden: verevening pensioen ook over voorhuwelijkse periode

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:10376](#) 29-09-2021

Fusiebesluit Optas Pensioenen en Aegon is niet nietig of vernietigbaar

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:10377](#) 29-09-2021

Fusiebesluit Optas en Aegon is niet nietig of vernietigbaar

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:8090](#) 15-09-2021

Voornemen deskundigenbenoeming over partnerpensioen na beëindiging relatie samenwoners zonder samenlevingscontract

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:4885](#) 15-09-2021

Werkneemster behoudt recht op salarisbetaling tot afgesproken einddatum ondanks vervroeging AOW-leeftijd

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:7037](#) 08-09-2021

Werkgever moet werknemer met terugwerkende kracht aanmelden bij pensioenfonds

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:8403](#) 27-08-2021

Afwijzing van verzochte schorsing van executie van dwangbevel pensioenfonds

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:9201](#) 27-08-2021

Protest tegen conversiebesluit militair pensioen niet succesvol

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:10097](#) 26-08-2021

Billijke vergoeding na ernstig verwijtbaar ontslag wegens verstoorde arbeidsverhouding

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:4426](#) 25-08-2021

Afwikkeling vermogen na echtscheiding conform bindend advies

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:8702](#) 25-08-2021

Curator stelt bestuurder met succes aansprakelijk na faillissement wegens aansluiting met terugwerkende kracht bij verplicht bedrijfstakpensioenfonds

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:10406](#) 30-07-2021

Geen militair arbeidsongeschiktheidspensioen na busongeval

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:8649](#) 23-07-2021

Werkneemster met slapend dienstverband heeft na weigering door werkgever beëindigingsvoorstellen vóór pensionering na haar pensionering recht op schadevergoeding

RECHTSPRAAK

Fusiebesluit Optas en Aegon is niet nietig of vernietigbaar

Eisers hebben pensioenrechten opgebouwd bij Optas Pensioenen N.V., dat is gefuseerd met Aegon. Eiser 1 heeft op 29 november 2018 verzet aangetekend tegen de fusie. De rechtbank heeft dat op 21 februari 2019 ongegrond verklaard en opgeheven. DNB heeft toestemming verleend voor de fusie op 26 februari 2019. In deze procedure vorderen eisers ongedaanmaking van de fusie tussen Optas Pensioenen N.V. en Aegon Levensverzekering N.V. Zij stellen onder meer dat Aegon zich door de fusie onrechtmatig € 2,5 miljard toe-eigent die op grond van garanties, wettelijke bepalingen, statuten en gemaakte indexeringsafspraken moet worden aangewend voor onvoorwaardelijke indexatie van de pensioenen van Optas-verzekerden. Dit betoog van eisende partij sub 1 c.s. komt, in al zijn onderdelen, feitelijk steeds neer op de stelling dat bij de fusie geen rekening is gehouden met de door haar gestelde – en door Optas Pensioenen N.V. betwiste – aanspraken op een onvoorwaardelijke indexering van de pensioenen. De beoordeling van de vraag of en in hoeverre eisende partij sub 1 c.s. een dergelijke aanspraak heeft, is op grond van artikel 216 Pensioenwet echter voorbehouden aan de kantonrechter en ligt in de onderhavige procedure daarom niet voor. Bovendien is Aegon als gevolg van de juridische fusie volledig in de rechten én verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. richting eisende partij sub 1 c.s. getreden. De verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. jegens eisende partij sub 1 c.s. zijn onder algemene titel overgegaan op Aegon. Aegon is daarom gehouden om deze verplichtingen na te komen, met inbegrip van eventuele indexeringsverplichtingen. Mocht eisende partij sub 1 c.s. aanspraak kunnen maken op een onvoorwaardelijke indexering van de pensioenen, dan moet zij zich daarvoor met een daartoe strekkende

vordering dus tot Aegon wenden en, zo nodig, tot de kantonrechter. Een grond voor vernietiging van de fusie levert dat niet op. Nu Aegon als gevolg van de juridische fusie volledig in de rechten én verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. richting eisende partij sub 1 c.s. is getreden, is er evenmin grond voor het oordeel dat het fusiebesluit nietig is wegens strijd met de goede zeden of openbare orde omdat de fusie zou strekken tot benadeling van de Optas-verzekerden. De rechtbank oordeelt dat niet is voldaan aan de in artikel 2:323 lid 1 BW opgenomen limitatieve gronden voor vernietiging van een fusie en wijst de vorderingen af.

Eisende partij sub 1 en eisende partij sub 2 hebben pensioenrechten opgebouwd bij Optas Pensioenen N.V. Op 3 november 2018 hebben Optas Pensioenen N.V. en Aegon Levensverzekering N.V. (hierna: Aegon) in het NRC Handelsblad een advertentie geplaatst waarin het voornemen tot een fusie tussen Optas Pensioenen N.V. en Aegon is aangekondigd. Op 13 november 2018 hebben Optas Pensioenen N.V. en Aegon het voorstel tot fusie neergelegd bij het Handelsregister van de Kamer van Koophandel. In het voorstel tot fusie is Optas Pensioenen N.V. gedefinieerd als 'de verdwijnende vennootschap' en Aegon als de 'verkrijgende vennootschap'. Op 29 november 2018 heeft eisende partij sub 1 verzet aangetekend tegen het gedeponeerde fusievoorstel als bedoeld in artikel 2:316 lid 2 BW. Bij beschikking van de rechtbank Den Haag van 21 februari 2019 is het verzet van eisende partij sub 1 ongegrond verklaard en opgeheven. Bij besluit van 26 februari 2019 heeft DNB toestemming verleend voor de fusie en de overdracht van de rechten en verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. aan Aegon. Eisende partij sub 1 heeft op 7 maart 2019 (bestuursrechtelijk) bezwaar gemaakt tegen het besluit van DNB. Op 31 maart 2019 hebben Optas Pensioenen N.V. en Aegon het besluit tot fusie genomen en is de akte van fusie verleden bij de notaris. Op 17 januari 2020 heeft DNB het bezwaar tegen het instemmingsbesluit van onder andere eisende partij sub 1 ongegrond verklaard. Volgens DNB kon eisende partij sub 1 niet worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 Awb. Eisende partij sub 1 is vervolgens van deze beslissing op bezwaar in beroep gegaan. De rechtbank Rotterdam heeft het beroep van eisende partij sub 1 op 26 februari 2021 gegrond verklaard en DNB opgedragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen. Eisende partij sub 1 c.s. beoogt met de vorderingen in de kern de fusie tussen Optas Pensioenen N.V. en Aegon ongedaan te maken. Dat kan alleen met een vernietiging van het besluit tot fusie op de

limitatieve gronden van artikel 2:323 lid 1 BW.

Ter onderbouwing van de door haar gestelde nietigheid van het fusiebesluit heeft eisende partij sub 1 c.s. uitvoerig betoogd dat Aegon zich door de fusie onrechtmatig € 2,5 miljard toe-eigent die op grond van de bedoeling van Optas Pensioenen N.V., de wettelijke bepalingen met betrekking tot de fusie, haar statuten, de gemaakte indexeringsafspraken en gegeven garanties, de wettelijke affinancieringsverplichtingen, eigendomsrechtelijk en fiscaal moet worden aangewend voor de onvoorwaardelijke indexering van de pensioenen van alle Optas-verzekerden. Dit betoog van eisende partij sub 1 c.s. komt, in al zijn onderdelen, feitelijk steeds neer op de stelling dat bij de fusie geen rekening is gehouden met de door haar gestelde – en door Optas Pensioenen N.V. betwiste – aanspraken op een onvoorwaardelijke indexering van de pensioenen. De beoordeling van de vraag of en in hoeverre eisende partij sub 1 c.s. een dergelijke aanspraak heeft, is op grond van artikel 216 Pensioenwet echter voorbehouden aan de kantonrechter en ligt in de onderhavige procedure daarom niet voor. Bovendien is Aegon als gevolg van de juridische fusie volledig in de rechten én verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. richting eisende partij sub 1 c.s. getreden. De verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. jegens eisende partij sub 1 c.s. zijn onder algemene titel overgegaan op Aegon. Aegon is daarom gehouden om deze verplichtingen na te komen, met inbegrip van eventuele indexeringsverplichtingen. Mocht eisende partij sub 1 c.s. aanspraak kunnen maken op een onvoorwaardelijke indexering van de pensioenen, dan moet zij zich daarvoor met een daartoe strekkende vordering dus tot Aegon wenden en, zo nodig, tot de kantonrechter. Een grond voor vernietiging van de fusie levert dat niet op.

Nu Aegon als gevolg van de juridische fusie volledig in de rechten én verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. richting eisende partij sub 1 c.s. is getreden, is er evenmin grond voor het oordeel dat het fusiebesluit nietig is wegens strijd met de goede zeden of openbare orde omdat de fusie zou strekken tot benadeling van de Optas-verzekerden. Eisende partij sub 1 c.s. heeft in dit verband geen feiten of omstandigheden gesteld of onderbouwd die deze conclusie rechtvaardigen. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat, ook wanneer het instemmingsbesluit van DNB zou worden vernietigd, dit de rechtsgeldigheid van de fusie niet aantast. In artikel 1:23 Wft is namelijk bepaald dat privaatrechtelijke rechtshandelingen die zijn verricht in strijd met de bij of krachtens de Wft gestelde regels slechts nietig of vernietigbaar zijn uit hoofde van artikel 3:40 lid 2 BW indien de Wft dit bepaalt. Anders dan eisende partij sub 1 c.s. kennelijk veronderstelt, bepaalt artikel 3:119 lid 4 Wft dit niet, zodat de fusie niet op die grond (ver)nietig(baar) kan zijn. Ook niet indien in de toekomst in de bestuursrechtelijke procedure komt vast te staan dat een rechtsgeldig instemmingsbesluit van DNB ontbreekt. Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat geen sprake is

van nietigheid of het niet van kracht zijn van het bestreden fusiebesluit van de algemene vergadering van Optas Pensioenen N.V. Eisende partij sub 1 c.s. heeft tegenover de uitvoerige en gedocumenteerde toelichting door Optas Pensioenen N.V. geen concrete feiten en omstandigheden aangedragen die nopen tot het oordeel dat sprake is van vernietigbaarheid wegens strijd met de wettelijke of statutaire bepalingen die het tot stand komen van het fusiebesluit regelen (art. 2:15 lid 1 sub a BW). Uit de overgelegde stukken, waaronder de voetverklaring van de notaris in de fusieakte als bedoeld in artikel 2:318 lid 2 BW, volgt dat aan de vereisten van artikel 2:317 lid 1 BW is voldaan; het fusiebesluit is, met inachtneming van de wettelijke wachttermijn en de statutaire besluitvormingsvereisten, genomen door Aegon als de (enig) aandeelhouder van Optas Pensioenen N.V. en door Aegon Nederland N.V. als (enig) aandeel van Aegon, welk besluit niet afwijkt van het daaraan voorafgaande voorstel tot fusie. Verder is uit de stukken gebleken dat de wettelijke bepalingen die de besluitvorming ter zake van het voorstel tot fusie regelen in acht zijn genomen (art. 2:312 BW). Het voorstel tot fusie is opgesteld door de besturen van Optas Pensioenen N.V. en Aegon en goedgekeurd door beide raden van commissarissen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:10377

Zaaknummer: C-09-570739-HA ZA 19-304

Rechters: M.L. Harmsen, J. Smeets en L.P. Kruidenier

Advocaten: F. van Schaik en B.W.G. van der Velden

Wetsartikelen: 2:323 lid 1 sub c BW, 2:16 Pw, 2:15 lid 1 BW, 2:8 BW en 3:119 Wft

RECHTSPRAAK

Fusiebesluit Optas Pensioenen en Aegon is niet nietig of vernietigbaar

Eiser heeft pensioenrechten opgebouwd bij Optas Pensioenen N.V. Volgens eiser dient het vermogen van Optas Pensioenen N.V. ter hoogte van ongeveer € 2,5 miljard daarom ten goede te komen aan de Optas-verzekerden en te worden gebruikt voor het indexeren van de pensioenen, dan wel het waardevast houden ervan, en is aldus sprake van een materiële beklemming van voornoemd bedrag van € 2,5 miljard. In plaats daarvan is dit bedrag na de fusie door Aegon aangemerkt als vrije reserve. Aegon eigent zich door de fusie dus onrechtmatig € 2,5 miljard toe. Ook als sprake zou zijn van een voorwaardelijke indexering van de pensioenen, kan dit bedrag niet worden aangemerkt als vrije reserve, maar dient Aegon consistent te financieren en voldoende financiële middelen te reserveren om haar verplichtingen na te komen. Volgens eiser is de fusie daarom in strijd met het recht en niet rechtsgeldig, waardoor zij recht en belang heeft bij nietigverklaring dan wel vernietiging van de fusie en herstel van de oude situatie.

De rechtbank passeert dit betoog. Artikel 2:316 BW biedt schuldeisers zoals eiser de specifieke mogelijkheid van verzet tegen het voorstel tot fusie indien zij van mening zijn dat de vermogenstoestand van de verkrijgende rechtspersoon (in dit geval Aegon) na de fusie minder waarborg zal bieden dat hun vorderingen zullen worden voldaan, en dat van de rechtspersoon niet voldoende waarborgen zijn verkregen. Binnen het wettelijk systeem van de tweede afdeling van titel 7 Boek 2 BW hoort het betoog van eiser daarom in een verzetprocedure thuis en niet in de onderhavige vernietigingsprocedure. Dat eiser van de

mogelijkheid van verzet geen gebruik heeft gemaakt, komt voor zijn rekening. Nu Aegon als gevolg van de juridische fusie volledig in de rechten én verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. richting eiser is getreden, is er evenmin grond voor het oordeel dat het fusiebesluit nietig is wegens strijd met de goede zeden of openbare orde omdat de fusie zou strekken tot benadeling van de Optas-verzekerden. Eiser heeft in dit verband ook geen feiten of omstandigheden gesteld of onderbouwd die deze conclusie rechtvaardigen. Eiser heeft tegenover de uitvoerige en gedocumenteerde toelichting door Aegon geen concrete feiten en omstandigheden aangedragen die nopen tot het oordeel dat sprake is van vernietigbaarheid wegens strijd met de wettelijke of statutaire bepalingen die het tot stand komen van het fusiebesluit regelen (art. 2:15 lid 1 sub a BW). Uit de overgelegde stukken, waaronder de voetverklaring van de notaris in de fusieakte als bedoeld in artikel 2:318 lid 2 BW, volgt dat aan de vereisten van artikel 2:317 lid 1 BW is voldaan.

Eiser heeft pensioenrechten opgebouwd bij Optas Pensioenen N.V. Op 3 november 2018 hebben Optas Pensioenen N.V. en Aegon Levensverzekering N.V. (hierna: Aegon) in het NRC Handelsblad een advertentie geplaatst waarin het voornemen tot een fusie tussen Optas Pensioenen N.V. en Aegon is aangekondigd. Op 13 november 2018 hebben Optas Pensioenen N.V. en Aegon het voorstel tot fusie neergelegd bij het Handelsregister van de Kamer van Koophandel. In het voorstel tot fusie is Optas Pensioenen N.V. gedefinieerd als 'de verdwijnende vennootschap' en Aegon als de 'verkrijgende vennootschap'. Eiser heeft tegen het gedeponeerde fusievoorstel geen verzet ingesteld als bedoeld in artikel 2:316 lid 2 BW. Bij besluit van 26 februari 2019 heeft DNB toestemming verleend voor de fusie en de overdracht van de rechten en verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. aan Aegon. Eiser heeft op 29 maart 2019 (bestuursrechtelijk) bezwaar gemaakt tegen het besluit van DNB. Op 31 maart 2019 hebben Optas Pensioenen N.V. en Aegon het besluit tot fusie genomen en is de akte van fusie verleden bij de notaris. De fusie is op 2 april 2019 ingeschreven in het Handelsregister van de Kamer van Koophandel. Diezelfde dag is in de Staatscourant gepubliceerd dat de rechten en verplichtingen uit alle overeenkomsten van levensverzekering van Optas Pensioenen N.V. met ingang van 1 april 2019 zijn overgegaan op Aegon. Op 17 januari 2020

heeft DNB het bezwaar tegen het instemmingsbesluit van onder andere eiser ongegrond verklaard. Volgens DNB kon eiser niet worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 Awb. Eiser is vervolgens van deze beslissing op bezwaar in beroep gegaan. De rechtbank Rotterdam heeft het beroep van eiser op 26 februari 2021 gegrond verklaard en DNB opgedragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen. Eiser betoogt in dat verband, kort samengevat, dat Optas-verzekerden aanspraak hebben op onvoorwaardelijke indexering op grond van door Optas Pensioenen N.V. gedane toezeggingen dan wel door haar gewekte verwachtingen. Het is altijd de doelstelling van Optas Pensioenen N.V. geweest dat haar winst geheel ten goede komt aan de Optas-verzekerden. Zo heeft Optas Pensioenen N.V. volgens eiser toegezegd dat het beklemd vermogen na ontklemming (zie 2.9) wordt besteed in overeenstemming met die doelstelling. Volgens eiser dient het vermogen van Optas Pensioenen N.V. ter hoogte van ongeveer € 2,5 miljard daarom ten goede te komen aan de Optas-verzekerden en te worden gebruikt voor het indexeren van de pensioenen, dan wel het waardevast houden ervan, en is aldus sprake van een materiële beklemming van voornoemd bedrag van € 2,5 miljard. In plaats daarvan is dit bedrag na de fusie door Aegon aangemerkt als vrije reserve. Aegon eigent zich door de fusie dus onrechtmatig € 2,5 miljard toe. Ook als sprake zou zijn van een voorwaardelijke indexering van de pensioenen, kan dit bedrag niet worden aangemerkt als vrije reserve, maar dient Aegon consistent te financieren en voldoende financiële middelen te reserveren om haar verplichtingen na te komen. Volgens eiser is de fusie daarom in strijd met het recht en niet rechtsgeldig, waardoor zij recht en belang heeft bij nietigverklaring dan wel vernietiging van de fusie en herstel van de oude situatie.

Voor zover eiser heeft aangevoerd dat Aegon het van Optas Pensioenen N.V. afkomstige bedrag van € 2,5 miljard ten onrechte als vrije reserve heeft aangemerkt, begrijpt de rechtbank dit betoog zo, dat Aegon minder waarborg zou bieden dan Optas Pensioenen N.V. om aan de pensioenverplichtingen te voldoen en dat de verhaalsmogelijkheid van eiser als gevolg van het fusiebesluit wordt beperkt, terwijl Aegon op grond van de Pensioenwet verplicht is voor een consistente financiering zorg te dragen, aldus eiser. De rechtbank passeert dit betoog. Artikel 2:316 BW biedt schuldeisers zoals eiser de specifieke mogelijkheid van verzet tegen het voorstel tot fusie indien zij van mening zijn dat de vermogenstoestand van de verkrijgende rechtspersoon (in dit geval Aegon) na de fusie minder waarborg zal bieden dan hun vorderingen zullen worden voldaan, en dat van de rechtspersoon niet voldoende waarborgen zijn verkregen. Binnen het wettelijk systeem van de tweede afdeling van Titel 7 Boek 2 BW hoort het betoog van eiser daarom in een verzetprocedure thuis en niet in de onderhavige vernietigingsprocedure. Dat eiser van de mogelijkheid van verzet geen gebruik heeft gemaakt, komt voor zijn rekening. Nu Aegon als gevolg van de juridische fusie volledig in de rechten én verplichtingen van Optas Pensioenen N.V. richting eiser is getreden, is er evenmin grond voor

het oordeel dat het fusiebesluit nietig is wegens strijd met de goede zeden of openbare orde omdat de fusie zou strekken tot benadeling van de Optas-verzekerden. Eiser heeft in dit verband ook geen feiten of omstandigheden gesteld of onderbouwd die deze conclusie rechtvaardigen. Verder is niet gesteld of gebleken dat het fusiebesluit strijdig is met fundamentele totstandkomingsvoorschriften, zoals bijvoorbeeld een quorumeis. Eiser heeft verder nog aangevoerd dat het fusiebesluit van de algemene vergadering van Aegon nietig of (naar de rechtbank begrijpt:) niet van kracht is, omdat de Wft bepaalt dat een fusie de instemming van DNB behoeft en, om meerdere redenen, een rechtsgeldig instemmingsbesluit van DNB vooralsnog ontbreekt. Omdat het bestuursrechtelijk beroep van eiser tegen de beslissing op bezwaar van DNB gegrond is verklaard en DNB is opgedragen een nieuwe beslissing op het daartegen gerichte bezwaar te nemen, staat het instemmingsbesluit van DNB op dit moment nog niet in rechte vast, aldus eiser. De rechtbank stelt hier voorop dat het niet aan haar is om in deze civielrechtelijke procedure te beoordelen of DNB haar instemming had moeten onthouden. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat, ook wanneer het instemmingsbesluit van DNB zou worden vernietigd, dit de rechtsgeldigheid van de fusie niet aantast. In artikel 1:23 Wft is namelijk bepaald dat privaatrechtelijke rechtshandelingen die zijn verricht in strijd met de bij of krachtens de Wft gestelde regels slechts nietig of vernietigbaar zijn uit hoofde van artikel 3:40 lid 2 BW indien de Wft dit bepaalt. Anders dan eiser kennelijk veronderstelt, bepaalt artikel 3:119 lid 4 Wft dit niet, zodat de fusie niet op die grond (ver)nietig(baar) kan zijn. Ook niet indien in de toekomst in de bestuursrechtelijke procedure komt vast te staan dat een rechtsgeldig instemmingsbesluit van DNB ontbreekt. Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat geen sprake is van nietigheid of het niet van kracht zijn van het bestreden fusiebesluit van de algemene vergadering van Aegon.

Eiser heeft tegenover de uitvoerige en gedocumenteerde toelichting door Aegon geen concrete feiten en omstandigheden aangedragen die nopen tot het oordeel dat sprake is van vernietigbaarheid wegens strijd met de wettelijke of statutaire bepalingen die het tot stand komen van het fusiebesluit regelen (art. 2:15 lid 1 sub a BW). Uit de overgelegde stukken, waaronder de voetverklaring van de notaris in de fusieakte als bedoeld in artikel 2:318 lid 2 BW, volgt dat aan de vereisten van artikel 2:317 lid 1 BW is voldaan; het fusiebesluit is, met inachtneming van de wettelijke wachttermijn en de statutaire besluitvormingsvereisten, genomen door Aegon als de (enig) aandeelhouder van Optas Pensioenen N.V. en door Aegon Nederland N.V. als (enig) aandeel van Aegon, welk besluit niet afwijkt van het daaraan voorafgaande voorstel tot fusie. Verder is uit de stukken gebleken dat de wettelijke bepalingen die de besluitvorming ter zake van het voorstel tot fusie regelen in acht zijn genomen (art. 2:312 BW). Het voorstel tot fusie is opgesteld door de besturen van Optas Pensioenen N.V. en Aegon en goedgekeurd door beide raden van commissarissen. Anders dan door eiser is

aangevoerd, behoeft het voorstel tot fusie geen toestemming van de algemene vergadering(en).

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:10376

Zaaknummer: C-09-581193-HA ZA 19-1055

Rechters: M.L. Harmsen, J. Smeets en L.P. Kruidenier

Advocaten: F.C.M. Schoonderwoerd, C.C. Janssen en C.M. Verhage

Wetsartikelen: 2:323 lid 1 sub c BW, 2:16 Pw, 2:15 lid 1 BW, 2:8 BW en 3:119 Wet financieel toezicht

RECHTSPRAAK

Afwikkeling echtscheiding met huwelijkse voorwaarden: verevening pensioen ook over voorhuwelijkse periode

Geschil tussen man en vrouw na echtscheiding over vermogensafwikkeling. Voor wat betreft pensioen is in de huwelijkse voorwaarden bepaald dat verrekening en/of verevening plaatsvindt van de waarde van aanspraken op al of niet ingegaan pensioen, voor zover opgebouwd vóór het huwelijk en gedurende het huwelijk. Partijen hebben in hun huwelijkse voorwaarden geen expliciete afspraken gemaakt anders dan de afspraak genoemd in artikel 15 van de huwelijkse voorwaarden waaruit volgt dat er verrekening en/of verevening moet plaatsvinden. Het hof volgt daarom het uitgangspunt dat de Wet verevening pensioenrechten na scheiding (Wvps) van toepassing is op scheidingen, tenzij echtgenoten de toepasselijkheid ervan hebben uitgesloten (art. 2 lid 1 Wvps). Ingeval partijen toepassing van de Wvps hebben willen uitsluiten moet dit uit de bewoordingen van de huwelijkse voorwaarden blijken. Aangezien partijen in hun huwelijkse voorwaarden niet voor uitsluiting van de Wvps hebben gekozen, is het hof van oordeel dat verevening volgens deze wet moet plaatsvinden. Partijen zijn het erover eens dat zij op 16 januari 1978 zijn gaan samenwonen. Het hof zal daarom bepalen dat partijen de door hen beiden sinds die datum tot de datum van ontbinding van het huwelijk, in 2019, opgebouwde pensioenrechten moeten verevenen.

Partijen zijn in 1996 op huwelijkse voorwaarden met elkaar gehuwd. De vrouw heeft op 31 juli 2017 een verzoek tot echtscheiding ingediend. De rechtbank heeft in de beschikking van 19 juli 2018 de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Deze echtscheidingsbeschikking is op 3

april 2019 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Tussen partijen is in geschil de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden en de verdeling van de eenvoudige gemeenschap. In deze samenvatting beperk ik mij tot hetgeen over pensioen in geschil is. Partijen hebben in hun huwelijkse voorwaarden van 18 september 1996 in artikel 15 bepaald: "Er vindt wel verrekening en/of verevening plaats van de waarde van aanspraken op al of niet ingegaan pensioen, voor zover opgebouwd vóór het huwelijk en gedurende het huwelijk."

De rechtbank heeft in de bestreden beschikking geoordeeld dat de pensioenrechten slechts tussen partijen kunnen worden verrekend. Omdat dit niet door de vrouw is verzocht heeft de rechtbank het verzoek afgewezen. De vrouw heeft in grief A in het incidenteel hoger beroep aangevoerd – zo begrijpt het hof haar stellingen – dat het pensioen (inclusief het voorhuwelijkse pensioen) moet worden verevend dan wel verrekend via een afwijkend, hoger percentage voor de vrouw. De man heeft hiertegen verweer gevoerd. Volgens hem heeft de vrouw door indiening van het formulier voor verevening bij de pensioenverzekeraar gekozen voor verevening. Daarmee is verrekening uitgesloten en verevening van het voorhuwelijkse pensioen is niet mogelijk. Het verschil in uitkomst tussen verrekenen en verevenen is groot. De man acht dit onredelijk. Het hof stelt voorop dat partijen verschillen over de uitleg van hetgeen zij in artikel 15 van de huwelijkse voorwaarden zijn overeengekomen. Uit de tekst van artikel 15 van de huwelijkse voorwaarden leidt het hof af dat partijen de bedoeling hebben gehad de waarde van de vóór en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken te verevenen en/of verrekenen. Feiten en omstandigheden waaruit kan worden afgeleid dat partijen een andere bedoeling hebben gehad, zijn niet gebleken. Partijen hebben in hun huwelijkse voorwaarden geen expliciete afspraken gemaakt anders dan de afspraak genoemd in artikel 15 van de huwelijkse voorwaarden waaruit volgt dat er verrekening en/of verevening moet plaatsvinden. Het hof volgt daarom het uitgangspunt dat de Wet Verevening Pensioenrechten na Scheiding (Wvps) van toepassing is op scheidingen, tenzij echtgenoten de toepasselijkheid ervan hebben uitgesloten (art. 2 lid 1 Wvps). Ingeval partijen toepassing van de Wvps hebben willen uitsluiten moet dit uit de bewoordingen van de huwelijkse voorwaarden blijken. Aangezien partijen in hun huwelijkse voorwaarden niet voor uitsluiting van de Wvps hebben gekozen, is het hof van oordeel dat verevening volgens deze wet moet plaatsvinden. Ingevolge artikel 4 Wvps kunnen (kort samengevat) de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden of bij een schriftelijk gesloten overeenkomst afwijken van de standaardregeling van artikel 3 Wvps. Partijen kunnen overeenkomen dat bij de pensioenberekening een groter of kleiner aantal deelnemingsjaren in aanmerking wordt genomen dan artikel 3, eerste lid, onderdeel a, Wvps voorschrijft. De jaren van ongehuwd samenleven vóór het huwelijk kunnen dus wel degelijk in de pensioenverevening worden

betrokken. Partijen zijn in artikel 15 van hun huwelijkse voorwaarden expliciet overeengekomen dat de pensioenaanspraken voor zover opgebouwd vóór het huwelijk ook in de (in dit geval) verevening moet worden betrokken. Partijen zijn het erover eens dat zij op 16 januari 1978 zijn gaan samenwonen. Het hof zal daarom bepalen dat partijen de door hen beiden sinds die datum tot de datum van ontbinding van het huwelijk, in 2019, opgebouwde pensioenrechten moeten verevenen. Het standpunt van de man dat de uitkomst mogelijk nadelig voor hem uitpakt, maakt het voorgaande niet anders. De man heeft geen feiten en omstandigheden gesteld en onderbouwd waaruit volgt dat toepassing van de Wvps, welke wet al gold op de huwelijksdatum van partijen, naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Grief A van de vrouw slaagt dan ook en het hof zal het verzoek van de vrouw op dit punt toewijzen. Daardoor komt het hof niet meer toe aan het subsidiair verzoek van de vrouw tot verrekening van het pensioen via een afwijkend (hoger) percentage.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:6797

Zaaknummer: 200.278.098

Rechters: M.L. van der Bel, J.U.M. van der Werff en K.A.M. van Os-ten Have

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkneemster met slapend dienstverband heeft na weigering door werkgever beëindigingsvoorstellen vóór pensionering na haar pensionering recht op schadevergoeding

Arbeidsongeschikte werkneemster van GOM had een zogenoemd slapend dienstverband. GOM weigert om mee te werken aan haar verzoek in 2018 en 2019 tot beëindiging met wederzijds goedvinden. Het dienstverband eindigt door pensionering per 1 november 2019. De kantonrechter oordeelt dat GOM gehouden was om in te stemmen met het verzoek van werkneemster om in te stemmen met beëindiging onder toekenning van een transitievergoeding. Dat GOM niet meer in aanmerking komt voor compensatie omdat werkneemster inmiddels met pensioen is, komt voor haar rekening en risico. De kantonrechter kent een schadevergoeding toe gelijk aan de transitievergoeding.

Werkneemster is op 11 augustus 2000 bij GOM in dienst getreden. Zij is sinds 22 april 2014 arbeidsongeschikt. Per 19 april 2016 is aan werkneemster een IVA-uitkering toegekend. In de periode oktober 2018 tot en met november 2019 heeft werkneemster zelf dan wel via haar gemachtigde meerdere malen aan GOM verzocht om de arbeidsovereenkomst te beëindigen onder toekenning van een transitievergoeding. GOM heeft dit geweigerd. Per 1 november 2019 is de arbeidsovereenkomst van rechtswege geëindigd als gevolg van het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd door werkneemster. Werkneemster vordert betaling van schadevergoeding. Partijen twisten over de vraag of de weigering van GOM om in te stemmen met het verzoek van werkneemster om de arbeidsovereenkomst te beëindigen onder toekenning van een transitievergoeding een toerekenbare tekortkoming in de nakoming van haar verplichting als goed werkgever was en of GOM gehouden is tot vergoeding van schade. De kantonrechter beantwoordt die vragen bevestigend. De Hoge Raad heeft met de beantwoording van de prejudiciële vragen op 9 november 2018 antwoord gegeven op de vraag

hoe de norm van goed werkgeverschap moet worden uitgelegd in de situatie dat een werknemer een verzoek doet tot beëindiging van een slapend dienstverband onder toekenning van een transitievergoeding, in het licht van de op 11 juli 2018 aangenomen Wet compensatie transitievergoeding. Deze wet was al geruime tijd voordat werkneemster de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt aangenomen en gepubliceerd. GOM was dus toen al gehouden om in te stemmen met het verzoek tot beëindiging van het slapend dienstverband, onder toekenning van de transitievergoeding. De enkele omstandigheid dat werkneemster voorafgaand aan haar pensionering niet al een procedure is gestart, maakt niet dat werkneemster daarmee afstand van haar rechten heeft gedaan. GOM was al vóór het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd door werkneemster verplicht om in te stemmen met beëindiging van de arbeidsovereenkomst onder betaling van de transitievergoeding. Als GOM had ingestemd met beëindiging van de arbeidsovereenkomst onder toekenning van een transitievergoeding voordat de arbeidsovereenkomst vanwege het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd was geëindigd, had GOM aanspraak kunnen maken op de regeling van de Wet compensatie transitievergoeding. Dat GOM er toen voor heeft gekozen hier niet aan mee te werken en daardoor mogelijk nu niet meer in aanmerking kan komen voor compensatie, is voor haar rekening en risico. De conclusie is dat GOM gehouden was in te stemmen met het verzoek van werkneemster om de arbeidsovereenkomst te beëindigen onder toekenning van een bedrag gelijk aan de transitievergoeding. De weigering om in te stemmen met het verzoek van werkneemster is een toerekenbare tekortkoming in de nakoming van haar verplichting als goed werkgever. Partijen zijn het er tijdens de mondelinge behandeling over eens geworden dat de hoogte van de transitievergoeding waarop werkneemster aan het einde van de loondoorbetalingsperiode van 104 weken recht had, € 24.491 bruto bedraagt. De vordering wordt tot die hoogte toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 23-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:8649

Zaaknummer: 8494859 CV EXPL 20-13284

Rechters: S.H. Poiesz

Advocaten: H. Zobuoglu en E.D. Breugelmans-Tanis

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Curator stelt bestuurder met succes aansprakelijk na faillissement wegens aansluiting met terugwerkende kracht bij verplicht bedrijfstakpensioenfonds

Vennootschap wordt geconfronteerd met verplichte aansluiting met terugwerkende kracht door Bpf Bouw. Bestuurder van de rechtspersoon vraagt faillissement aan om die reden. Na het faillissement stelt de curator de bestuurder hoofdelijk aansprakelijk voor onder meer de boedelschuld aan Bpf Bouw. De rechtbank oordeelt dat niet in geschil is dat de vordering van Bpf Bouw reden was om het faillissement van [naam gefailleerde rechtspersoon] aan te vragen. Het is aannemelijk dat de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Er is voldaan aan artikel 2:248 lid 1 BW en als bestuurder van [naam gefailleerde rechtspersoon] is hij aansprakelijk voor het boedeltekort.

Gedaagde 1 is, via zijn holdingmaatschappij gedaagde 2, enig bestuurder en aandeelhouder van [naam gefailleerde rechtspersoon] (opgericht op 16 november 2012) en van gedaagde 3 (opgericht op 5 februari 2014). In januari 2017 heeft de Stichting Pensioenfonds voor Personeelsdiensten (hierna: STIPP) een werkingssfeeronderzoek uitgevoerd bij [naam gefailleerde rechtspersoon]. Conclusie van dit onderzoek was dat [naam gefailleerde rechtspersoon] onder de werkingssfeer van STIPP viel en met terugwerkende kracht zou moeten deelnemen aan de pensioenregeling van STIPP. [Naam gefailleerde rechtspersoon] heeft daartegen succesvol bezwaar ingesteld. In januari 2018 is in opdracht van (onder meer) het Bedrijfstakpensioenfonds voor de Bouwnijverheid (hierna: Bpf Bouw) een werkingssfeeronderzoek uitgevoerd bij [naam gefailleerde rechtspersoon]. Als gevolg van dit onderzoek is [naam gefailleerde rechtspersoon] met terugwerkende kracht per 1 januari 2013 verplicht aangesloten bij Bpf Bouw.

Bij facturen van 17 april 2019 heeft Bpf Bouw de pensioenpremie over de jaren 2013 tot en met

2019 bij [naam gefailleerde rechtspersoon] in rekening gebracht. De totale premie is, bij gebreke van door [naam gefailleerde rechtspersoon] aangeleverde loon- en premiegegevens, door Bpf Bouw geschat op een bedrag van € 950.821,58.

Op 8 november 2019 heeft [naam gefailleerde rechtspersoon] besloten haar faillissement aan te vragen. In de notulen van de algemene vergadering van aandeelhouders van deze datum staat onder meer het volgende:

“(…) Besluit faillissement

In de vennootschap zijn geen inkomsten meer te verwachten waardoor niet voldaan kan worden aan de schuld aan het pensioenfonds voor de bouw. Meerdere malen is het pensioenfonds gevraagd om de terugwerkende kracht van de premie betaling achterwege te laten. Hierop is geen gehoor gegeven. Deze omstandigheid heeft de aandeelhouder van de vennootschap doen besluiten het faillissement aan te vragen. (...)”

Bij vonnis van deze rechtbank van 26 november 2019 is [naam gefailleerde rechtspersoon] in staat van faillissement verklaard, met aanstelling van de curator als zodanig. Bij brief van 7 februari 2020 heeft de curator gedaagde 3 aansprakelijk gesteld op grond van, kort gezegd, een onrechtmatige doorstart c.q. onrechtmatige overname van activa van [naam gefailleerde rechtspersoon]. Op 14 februari 2020 heeft de curator gedaagde 1 en gedaagde 2 aansprakelijk gesteld voor het gehele boedeltekort op grond van, kort gezegd, onbehoorlijk bestuur en het schenden van de administratieplicht. Bij brief van 31 augustus 2020 heeft de curator gedaagde 3 gesommeerd om haar contractuele verplichting tot aanvulling van de tekorten in de exploitatie van [naam gefailleerde rechtspersoon] na te komen en uit dien hoofde de vordering van Bpf Bouw van € 950.501,70 te voldoen. Gedaagde 1 c.s. hebben elke aansprakelijkheid van de hand gewezen. De discussie tussen partijen spitst zich in dit kader toe op de pensioenpremie die Bpf Bouw in april 2019 – met terugwerkende kracht tot 1 januari 2013 – aan [naam gefailleerde rechtspersoon] in rekening heeft gebracht naar aanleiding van het in 2018 uitgevoerde werkingssfeeronderzoek.

Het komt in het onderhavige geval aan op het handelen van gedaagde 1 en gedaagde 2 vanaf het moment dat hen bekend werd dat [naam gefailleerde rechtspersoon] (mogelijk) met terugwerkende kracht verplicht zou worden aangesloten bij een (bedrijfstak)pensioenfonds. De bij de beoordeling van de onderhavige vordering relevante periode vangt daarmee aan op

het moment dat STIPP zich in januari 2017 bij [naam gefailleerde rechtspersoon] meldde voor de uitvoering van een werkingssfeeronderzoek. Los van de vraag of gedaagde 1 en gedaagde 2 eerder wisten of behoorden te weten dat [naam gefailleerde rechtspersoon] zich verplicht zou moeten aansluiten bij een pensioenfonds, dienden zij vanaf dat moment in elk geval rekening te houden met een (mogelijk substantiële) vordering ter zake van achterstallige pensioenpremies. Dat geslaagd bezwaar is gemaakt tegen de verplichte aansluiting bij STIPP maakt dat niet anders, omdat er vanaf dat moment rekening moest worden gehouden met de mogelijkheid van verplichte aansluiting bij een ander pensioenfonds. Als gedaagde 1 en gedaagde 2, zoals zij hebben aangevoerd, in de veronderstelling verkeerden dat “de kwestie rondom een verplichtstelling van een pensioenfonds” klaar was na het geslaagde bezwaar tegen het besluit van STIPP, was dat niet gerechtvaardigd. Toen vervolgens Bpf Bouw zich in januari 2018 meldde bij [naam gefailleerde rechtspersoon], moest des te meer rekening worden gehouden met de mogelijkheid van een vordering ter zake van achterstallige pensioenpremies. Met het besluit van 18 mei 2018 werd vervolgens duidelijk dat [naam gefailleerde rechtspersoon] daadwerkelijk met terugwerkende kracht per 1 januari 2013 verplicht zou worden aangesloten bij Bpf Bouw. Toen Bpf Bouw op 19 april 2019 haar facturen aan [naam gefailleerde rechtspersoon] toezond, was ook de omvang van de (door Bpf Bouw geschatte) vordering duidelijk.

De rechtbank is van oordeel dat gedaagde 1 en gedaagde 2 hun bestuurstaak op dit punt kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld, zoals bedoeld in artikel 2:248 lid 1 BW. Tussen partijen is niet in geschil dat de onmogelijkheid voor [naam gefailleerde rechtspersoon] om de in rekening gebrachte pensioenpremie aan Bpf Bouw te betalen reden is geweest om het faillissement van [naam gefailleerde rechtspersoon] aan te vragen. In aanmerking nemende dat de facturen volgens gedaagde 1 en gedaagde 2 (veel) te hoog waren en een faillissement volgens gedaagde 1 en gedaagde 2 had kunnen worden voorkomen als de vordering van Bpf Bouw op de juiste wijze zou zijn berekend/aangepast, lag het op de weg van gedaagde 1 en gedaagde 2 om zich voldoende in te spannen om Bpf Bouw ertoe te brengen alsnog facturen conform het materieel verschuldigde op te leggen. Dat gedaagde 1 en gedaagde 2 dat ook daadwerkelijk hebben gedaan, is onvoldoende gesteld en ook niet gebleken. Daartoe neemt de rechtbank de volgende argumenten in aanmerking, die hierna afzonderlijk zullen worden besproken: (a) niet gebleken is dat voorafgaand aan het faillissement de relevante loonadministratie bij Bpf Bouw is ingeleverd; (b) de door de boekhouder van [naam gefailleerde rechtspersoon] opgestelde herberekening is niet deugdelijk en niet relevant; (c) de loonadministratie over 2013 en 2014 is niet beschikbaar; (d) pogingen om de ingangsdatum van de verplichte aansluiting te verleggen zijn niet voldoende; (e) ook de overige getroffen maatregelen zijn niet voldoende.

Gelet op het voorgaande is voldaan aan de onder 4.6 weergegeven criteria voor bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 1 BW. Omdat niet in geschil is dat de vordering van Bpf Bouw reden was om het faillissement van [naam gefailleerde rechtspersoon] aan te vragen, is aannemelijk dat de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Ook in die zin is dus voldaan aan artikel 2:248 lid 1 BW en is gedaagde 2 als direct bestuurder van [naam gefailleerde rechtspersoon] aansprakelijk voor het boedeltekort. Die aansprakelijkheid geldt op grond van artikel 2:11 BW ook voor gedaagde 1 als indirect bestuurder. Voor zover gedaagde 1 en gedaagde 2 hebben aangevoerd dat zij ook ná faillissement te kampen hadden met een starre en onwelwillende houding van zowel Bpf Bouw als de curator wordt daaraan voorbij gegaan, omdat de gebeurtenissen na faillissement niet relevant zijn in het kader van de vaststelling van aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 1 BW. Hetgeen gedaagde 1 en gedaagde 2 verder nog hebben aangevoerd kan evenmin tot matiging leiden. De rechtbank volgt de curator in zijn standpunt dat het niet juist is dat de individuele werknemers moeten worden aangesproken voor het werknemersgedeelte van de pensioenpremie. Het was aan [naam gefailleerde rechtspersoon] als werkgever om het werknemersgedeelte in te houden op het loon en vervolgens tot afdracht daarvan aan het pensioenfonds over te gaan. Of de betreffende werknemers in dit geval aanspraak zullen maken op pensioen of daarvan eventueel afstand zullen doen, is in het kader van de beoordeling van de onderhavige vordering niet relevant. Opgemerkt wordt nog dat uit de stellingen van gedaagde 1 en gedaagde 2 en de door hen overgelegde stukken kan worden afgeleid dat Bpf Bouw na faillissement (kennelijk alsnog) bereid is gebleken om haar vordering ter zake van de achterstallige pensioenpremie aan te passen naar de materieel verschuldigde bedragen en dat in dat kader sprake is van nadere toezending aan Bpf Bouw van de daarvoor benodigde informatie. Deze ontwikkelingen kunnen niet afdoen aan het hiervoor weergegeven oordeel, maar kunnen – indien en voor zover Bpf Bouw haar vordering zal aanpassen – uiteraard wel relevant zijn voor de hoogte van het uiteindelijke boedeltekort van [naam gefailleerde rechtspersoon] (en daarmee voor het bedrag waarvoor gedaagde 1 en gedaagde 2 aansprakelijk zijn).

De curator heeft een voorschot van € 200.000 gevorderd. Dat bedrag is gebaseerd op het door de boekhouder van [naam gefailleerde rechtspersoon] berekende (en volgens de curator dus erkende) bedrag van € 171.917,17 aan achterstallige pensioenpremies, vermeerderd met de in het faillissement ingediende preferente vordering van de Belastingdienst van (nog) € 1.305 en met een voorschot op de boedelkosten (die inmiddels meer dan € 90.000 bedragen). De rechtbank acht dit voorschot in de gegeven omstandigheden redelijk en zal dat dan ook toewijzen. De gevorderde wettelijke rente over het voorschot zal, zoals gevorderd, worden toegewezen vanaf de vijftiende dag na de datum van dit vonnis.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:8702

Zaaknummer: C/10/607559 / HA ZA 20-1077

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: C. Dursun en R.J.M. Lenstra

Wetsartikelen: 2:248 lid 1 BW, 2:248 lid 6 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Afwikkeling vermogen na echtscheiding conform bindend advies

Geschil na echtscheiding in 2017 over afwikkeling vermogen. Tijdens het huwelijk is geen uitvoering gegeven aan het in de huwelijkse voorwaarden opgenomen periodiek verrekeningsbeding. Tijdens de mondelinge behandeling zijn afspraken gemaakt over een bindend advies. Hoewel de aangezochte deskundige niet bindend wil adviseren heeft het advies naar oordeel rechtbank desondanks tussen partijen wel als bindend te gelden. De vrouw dient uit hoofde van de verrekening nog een bedrag van € 1.827.712,50 te betalen. De rechtbank overweegt dat de vrouw, hoewel zij heeft gesteld bezig te zijn de pensioenverevening te regelen, geen stukken ter zake heeft overgelegd. De vrouw dient binnen vier weken na betekening van dit vonnis stukken aan de man te verstrekken waaruit blijkt dat zij het pensioenfonds Aegon UK heeft verzocht het tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen te verevenen en wat de stand van zaken ter zake is.

Partijen zijn gehuwd geweest. Hun huwelijk is op 4 juli 2017 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van de rechtbank Midden-Nederland, locatie Utrecht, van 31 maart 2017 in de registers van de burgerlijke stand. Partijen zijn voorafgaand aan hun huwelijk op 26 juni 1997 huwelijkse voorwaarden overeengekomen. Partijen hebben tijdens het huwelijk geen uitvoering gegeven aan het in artikel 10 van de huwelijkse voorwaarden opgenomen periodieke verrekenbeding. De rechtbank overweegt dat tussen partijen niet in geschil is dat de tijdens de mondelinge behandeling bij de rechtbank Midden-Nederland gemaakte afspraak inhield dat er een bindend advies zou worden gegeven ten aanzien van onder meer de waarde van het aandeel van de vrouw in Godshill LLP. Dit was overeenkomstig artikel 12 lid 7 van de huwelijkse voorwaarden. In dit artikel zijn partijen overeengekomen dat

geschillen in het kader van de verrekening ter verkrijging van een partijen bindend advies onderworpen zullen zijn aan het oordeel van een onpartijdig persoon, te benoemen door partijen gezamenlijk. Vast staat dat de overeengekomen onpartijdige persoon, de heer [naam 2], geen bindend advies heeft willen geven.

De omstandigheid dat de heer [naam 2] om hem moverende redenen geen bindende adviezen meer verstrekt, leidt er niet toe dat het door hem gegeven advies ook tussen partijen niet bindend zou zijn. Partijen zijn immers overeengekomen in artikel 12 lid 7 van de huwelijkse voorwaarden dat partijen gebonden zullen zijn aan het advies van de door hen in te schakelen onpartijdige persoon. Bovendien zijn partijen in artikel 12 lid 4 van de huwelijkse voorwaarden daarnaast nog overeengekomen dat bij een geschil over de waarde deze geschat zal worden door een door partijen aan te wijzen deskundige. Zo er daarom al geen sprake zou zijn van een advies waaraan partijen zijn gebonden, dan is er in ieder geval sprake van een schatting in de zin van artikel 12 lid 4 van de huwelijkse voorwaarden waaraan partijen gebonden zijn. Dat partijen een nadere overeenkomst hebben gesloten waarbij zij zijn overeengekomen in afwijking van artikel 12 lid 4 en lid 7 van de huwelijkse voorwaarden niet gebonden te zijn aan het advies van de heer [naam 2] is door de man tegenover de gemotiveerde betwisting door de vrouw onvoldoende onderbouwd en kan daarom niet worden vastgesteld. Gelet op hetgeen partijen over en weer hebben verklaard komt dat de rechtbank ook vreemd voor, omdat partijen immers beiden hebben verklaard dat de inschakeling van de heer [naam 2] bedoeld was om het geschil tot een einde te brengen. De rechtbank is daarom van oordeel dat het rapport van de heer [naam 2] in de onderlinge verhouding tussen partijen als een bindend advies kan worden gekwalificeerd. Naar het oordeel van de rechtbank dient al het vermogen in één keer te worden afgewikkeld en wel in euro's, nu de betaling ook in Nederland plaatsvindt. Dat er sprake is van schommelingen in de wisselkoers, zoals door de vrouw is gesteld, maakt dit niet anders. De rechtbank gaat voor de waarde van het te verrekenen aandeel van de vrouw in Godshill LLP uit van het door [naam 2] genoemde bedrag van € 3.906.849. De vrouw dient uit hoofde van het verrekenbeding een bedrag van € 1.965.010,25 aan de man te betalen en de man dient € 137.295,75 aan de vrouw te betalen. Dit komt erop neer dat de vrouw nog € 1.827.712,50 aan de man moet betalen. Zij heeft reeds voldaan een bedrag van € 1.528.000, zodat zij nog een bedrag van € 299.712,50 aan de man moet betalen. De rechtbank zal dienovereenkomstig beslissen en de vordering van de man tot dit bedrag toewijzen. Hetgeen partijen voor het meerdere of anders hebben gevorderd, wijst de rechtbank af. De rechtbank overweegt dat partijen in de huwelijkse voorwaarden in artikel 12 lid 6 zijn overeengekomen dat het af te rekenen bedrag wordt voldaan binnen zes maanden na het einde van het huwelijk en dat in geval de redelijkheid dit gebiedt dit bedrag evenwel in maximaal vijf termijnen van een jaar kan worden voldaan. De vrouw heeft naar het oordeel van de rechtbank voldoende gesteld om tot het oordeel te

kunnen komen dat de redelijkheid met zich meebrengt dat zij het verschuldigde bedrag niet in één keer kan voldoen, gelet op de hoogte van de schuld aan Keyhaven funds, die door de man op zich zelf niet is betwist.

De rechtbank zal daarom bepalen dat de vrouw het verschuldigde bedrag van € 299.712,50 in vijf termijnen van € 59.942,50 mag betalen, te voldoen voor 1 oktober van ieder jaar en voor het eerst voor 1 oktober 2021. Wel is de vrouw bij voldoening in termijnen op grond van de huwelijkse voorwaarden de wettelijke rente verschuldigd over het verschuldigde vanaf de datum vanaf het einde van het huwelijk, derhalve vanaf 4 juli 2017 tot aan de dag der algehele voldoening. Ook dient de vrouw conform de huwelijkse voorwaarden genoegzaam zekerheid te stellen, bij gebreke waarvan het bedrag ineens opeisbaar zal worden. De rechtbank overweegt dat de vrouw, hoewel zij heeft gesteld bezig te zijn de pensioenverevening te regelen, geen stukken ter zake heeft overgelegd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de man dan ook belang bij toewijzing van zijn vordering. De rechtbank wijst de gevorderde dwangsom af, omdat gelet op de stellingen van de vrouw niet vast is komen te staan dat de vrouw weigerachtig is aan de overeengekomen pensioenverevening te voldoen. De rechtbank zal gelet op het voorgaande beslissen dat de vrouw binnen vier weken na betekening van dit vonnis stukken aan de man dient te verstrekken waaruit blijkt dat zij het pensioenfonds Aegon UK heeft verzocht het tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen te verevenen en wat de stand van zaken ter zake is.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:4426

Zaaknummer: C/13/694467 / HA ZA 20-1248

Rechters: J.H.J. Evers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Billijke vergoeding na ernstig verwijtbaar ontslag wegens verstoorde arbeidsverhouding

De kantonrechter wijst het ontbindingsverzoek van de werkgeefster wegens een verstoorde arbeidsverhouding toe. Vier dagen nadat werkneemster zich had beter gemeld en met haar was gesproken over haar doelstellingen voor het komende jaar wil werkgeefster de arbeidsovereenkomst beëindigen. De kantonrechter oordeelt dat sprake is van ernstig verwijtbaar handelen. Naast de transitievergoeding is een billijke vergoeding verschuldigd van € 97.725,68.

Werkneemster is op 6 juli 1998 in dienst getreden bij werkgeefster. Met ingang van 15 april 2020 heeft werkneemster zich vanwege een burn-out ziek gemeld. Werkgeefster heeft in het kader van de arbeidsongeschiktheid een arbeidsdeskundig onderzoek laten uitvoeren. Uit dit onderzoek blijkt onder andere dat verschil van inzicht bestaat tussen werkneemster en werkgeefster over de werkbelasting. Werkneemster stelt dat die is toegenomen nadat een collega met pensioen is gegaan en dat haar werkbelasting hoger is dan die van de andere collega's. In een gesprek tussen partijen op 23 februari 2021 heeft werkgeefster aangegeven twijfel te hebben of werkneemster de werkbelasting zoals deze bij de functie hoort, aankan. Werkgeefster heeft aangegeven dat andere werknemers ook werkdruk ervaren, maar volgens werkneemster is er wel degelijk een verschil in werkbelasting. Zij wil de twijfels graag wegnemen, zeker nu deskundigen hebben geuit dat zij verwachten dat werkneemster volledig herstelt. Zij geeft ook aan dat ze had verwacht dat partijen samen zouden zoeken naar een route voor volledige re-integratie. Per 15 maart 2021 is werkneemster volledig hersteld gemeld en is met haar gesproken over haar doelstellingen voor het komende jaar. Op 19 maart 2021 heeft werkgeefster nogmaals zorgen omtrent het functioneren van werkneemster en de werkdruk (die niet zal veranderen) geuit en te kennen gegeven er de voorkeur aan te geven het dienstverband te beëindigen. Werkgeefster verzoekt de arbeidsovereenkomst met werkneemster te ontbinden op de h-grond (overige omstandigheden), dan wel op de g-grond

(verstoorde arbeidsverhouding), dan wel op de i-grond (combinatie van omstandigheden). Dat sprake is van een structureel en onoplosbaar verschil van inzicht over de wijze waarop werkneemster haar functie uitoefent, is niet gebleken. Volgens werkgeefster zou werkneemster er een geheel eigen werkwijze op na houden, stappenplannen niet volgen, alleen standaardwerkzaamheden verrichten en zou een voormalig collega haar jarenlang de hand boven het hoofd hebben gehouden. Voor zover dit al vast zou komen te staan, levert dit op zichzelf geen dusdanig verschil van inzicht op dat van werkgeefster niet zou kunnen worden gevergd de arbeidsovereenkomst voort te zetten. Uit niets blijkt immers dat werkgeefster werkneemster heeft aangesproken. Tevens heeft werkgeefster haar na haar betermelding in het geheel niet de kans heeft gegeven om haar eigen functie weer volledig te vervullen en vervolgens te spreken over de al dan niet aanwezige werkdruk. Dit valt niet te rijmen met het feit dat op 15 en 16 maart 2021 nog met werkneemster is gesproken over haar doelstellingen voor het aankomende jaar. Kennelijk bestond er op dat moment nog geen dusdanig verschil van inzicht dat werkgeefster meende dat de arbeidsovereenkomst niet meer kon worden voortgezet. Waarom dit vier dagen later vervolgens anders zou zijn, is de kantonrechter onduidelijk.

Dat van een verstoorde arbeidsverhouding sprake is, wordt door werkneemster niet betwist, maar zij stelt dat de verstoring het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen van werkgeefster. Nu werkneemster niet wenst terug te keren, ligt herplaatsing niet in de rede. De kantonrechter oordeelt dat sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van werkgeefster door werkneemster vier dagen na haar betermelding en na eerst nog over de doelstellingen na haar herstel te spreken, de beëindiging van het dienstverband aan te zeggen. Het gesprek waarin de beëindiging is aangekondigd, heeft in totaal nog geen 10 minuten geduurd. Werkneemster heeft dus ook niet echt de tijd gekregen het nieuws te verwerken. Nu werkneemster zich enkele dagen later ziek heeft gemeld, had voor werkgeefster duidelijk moeten zijn dat zij het ontslag niet had zien aankomen. Het argument van werkgeefster dat zij het beëindigingsvoorstel zou hebben gedaan om werkneemster te helpen is niet aannemelijk. De ernstige verwijtbaarheid is volgens de kantonrechter mede gelegen in de wijze waarop werkgeefster na de ontslagaanzegging heeft gehandeld. Zij heeft voorafgaand aan de procedure geen enkele keer erkend dat zij een inschattingsfout heeft gemaakt bij het gesprek van 19 maart 2021 en is vast blijven houden aan de beëindiging. Dit heeft er naar het oordeel van de kantonrechter toe geleid dat een verstoorde arbeidsverhouding is ontstaan. Nu sprake is van ernstig verwijtbaar handelen aan de zijde van werkgeefster, ziet de kantonrechter aanleiding om aan werkneemster een billijke vergoeding toe te kennen. Aangezien werkneemster zich – al dan niet terecht – nog steeds op het standpunt stelt dat zij haar functie niet kan uitoefenen bij gelijkblijvende werkdruk, is het onwaarschijnlijk dat de

arbeidsovereenkomst tot de pensioenleeftijd zou hebben voortgeduurd. Onder deze omstandigheden gaat de kantonrechter ervan uit dat werkneemster nog in ieder geval twee jaar bij werkgeefster zou hebben gewerkt. De kantonrechter neemt bij het berekenen van de billijke vergoeding tevens in aanmerking dat het voor werkneemster gezien haar leeftijd weliswaar moeilijk zal zijn een andere baan te vinden, maar dat het ook niet uitgesloten is dat zij voor haar pensioenleeftijd nog een andere baan zal kunnen vinden. Gezien het voorgaande zal de kantonrechter de billijke vergoeding dan ook vaststellen op het salaris over twee jaar, zijnde een bedrag aan salaris van $(24 \times \text{€ } 4.682,29 =) \text{€ } 112.374,96$. Daarop zal de door werkneemster te ontvangen WW-uitkering in mindering worden gebracht. Deze ontvangt werkneemster immers vanwege het wegvallen van haar salaris, waarmee haar inkomensverlies deels wordt gecompenseerd. Tussen partijen is niet in geschil dat de WW-uitkering in beginsel in totaal € 65.319,51 zal bedragen. Werkneemster heeft echter onweersproken gesteld dat op de te ontvangen WW-uitkering een bedrag van € 9.055,- per jaar in mindering strekt vanwege een uitkering die zij van haar vorige werkgever ontvangt, in totaal over twee jaar derhalve een bedrag van € 18.110. Deze zal op de te ontvangen WW-uitkering in mindering worden gebracht. Werkneemster heeft immers recht op deze vergoeding ongeacht of zij bij werkgeefster in dienst blijft. Op het salaris zal dan ook een bedrag van € 47.209,51 aan WW-uitkering in mindering strekken. Werkneemster lijdt daarnaast vanwege de vroegtijdige beëindiging van het dienstverband pensioenschade. Tussen partijen is niet langer in geschil dat de pensioenschade tot aan haar pensioenleeftijd € 81.400,58 zal bedragen. Berekend over een periode van twee jaar leidt dit tot een schade van € 32.560,23. Een en ander leidt tot een billijke vergoeding van $(\text{€ } 112.374,96 + \text{€ } 32.560,23 - \text{€ } 47.209,51 =) \text{€ } 97.725,68$ bruto. Dit bedrag zal worden toegewezen. Werkneemster heeft daarnaast recht op een transitievergoeding van € 32.188,27 bruto.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:10097

Zaaknummer: 9273624 RP VERZ 21-50391

Rechters: O. van der Burg

Advocaten: M.K. van den Berge en J.L.R. Kenens

Wetsartikelen: 7:669 BW, 7:669 lid 3 sub h BW, 7:669 lid 3 sub g BW, 7:671b BW en 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Protest tegen conversiebesluit militair pensioen niet succesvol

Vanaf 1 juni 2001 is op de berekening van een militair pensioen het ABP-reglement van toepassing. In het conversiebesluit van 16 juli 2001 is eisers pensioen overgedragen aan het ABP en zijn pensioen herberekend. In 2016 geeft eiser aan dat daarbij fouten zijn gemaakt en dat hij daardoor € 200 per maand te weinig pensioen ontvangt, met het verzoek dat te herstellen. De rechtbank heeft op 12 januari 2017 uitspraak gedaan. Op 16 februari 2017 heeft hij een soortgelijk verzoek ingediend. Defensie heeft dat verzoek opgevat als een verzoek om terug te komen van het in rechte vaststaande conversiebesluit en opgemerkt dat hij geen beroep heeft ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank van 12 januari 2017. In deze zaak oordeelt de rechtbank met toepassing van artikel 4:6 Awb dat niet gebleken is van nieuwe feiten of omstandigheden waardoor geen plaats is voor inhoudelijke beoordeling.

Per 1 juni 2001 is de Algemene militaire pensioenwet ingetrokken. Bij de Kaderwet militaire pensioenen en de daarbij behorende Conversieregeling militaire pensioenen is de overgang naar een nieuw militair pensioenstelsel op privaatrechtelijke basis geregeld. Vanaf 1 juni 2001 is op de berekening van een militair pensioen het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds (ABP)-reglement van toepassing. Bij besluit van 16 juli 2001 is eiser bericht dat zijn pensioen met ingang van 1 juni 2001 is overgedragen van het ministerie van Defensie naar het ABP (hierna: het conversiebesluit). In verband met de overdracht is het pensioen van eiser opnieuw berekend. Eiser heeft bij brief van 10 februari 2016 te kennen gegeven dat er volgens hem fouten zijn gemaakt in de omzetting van zijn militaire pensioenregeling en verweerder verzocht de fouten te herstellen. De rechtbank heeft hierover op 12 januari 2017 uitspraak gedaan. Op 16 februari 2017 heeft eiser een soortgelijk verzoek ingediend. Verweerder heeft

het verzoek van eiser opgevat als een verzoek om terug te komen van het in rechte vaststaande conversiebesluit. Niet is gebleken van nieuwe feiten en omstandigheden die terugkomen van het besluit rechtvaardigen. Verweerder merkt op dat eiser destijds ook geen beroep heeft ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank van 12 januari 2017. Hij verwijst eiser naar andere podia, zoals de politiek, om zijn opvattingen over de omzetting van de militaire pensioenregeling bespreekbaar te maken. Eiser voert aan dat hij door de gemaakte fouten € 200 per maand te weinig pensioen ontvangt.

Artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (de Awb) luidt als volgt:

1. Indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.
2. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

De rechtbank overweegt dat eiser met het schrijven van 16 februari 2017 verzoekt om terug te komen van het in rechte vaststaande conversiebesluit. Volgens vaste jurisprudentie van de hoogste bestuursrechter mag, indien sprake is van een verzoek om terug te komen van een in rechte vaststaand besluit, overeenkomstig hetgeen in artikel 4:6 Awb is bepaald, van degene die zo'n verzoek indient worden verlangd dat hij daarbij nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden vermeldt, die een terugkomen rechtvaardigen. Wanneer de aanvrager dat niet doet, kan een bestuursorgaan het verzoek afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere besluit. Door het instellen van beroep tegen dat laatste besluit kan niet worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst als ware het een eerste afwijzing. Er is alleen plaats voor inhoudelijke toetsing voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd. De rechtbank volgt verweerder dat in dit kader geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn gelegen die zich na het conversiebesluit hebben voorgedaan. Er is geen ruimte voor een inhoudelijke toetsing.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 27-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:9201

Zaaknummer: AWB - 20 _ 1450

Rechters: G.P. Kleijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ernstig verwijtbaar ontslag vlak voor pensionering leidt tot billijke vergoeding met als uitgangspunt verschil feitelijke situatie en situatie dat werknemer tot pensioendatum in dienst was gebleven.

Ontslagzaak. Het hof oordeelt in navolging van de kantonrechter dat werkgever ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Door toedoen van Innoforte is de arbeidsverhouding duurzaam en onherstelbaar verstoord geraakt. Verzoeker is door Innoforte plotsklaps als incompetent buiten spel gezet en Innoforte heeft hem geen kans geboden zijn functioneren te verbeteren of te werken aan verbetering van de verstoorde verhoudingen. Er zijn met verzoeker geen functioneringsgesprekken gevoerd, waarin zijn functioneren als onvoldoende werd beoordeeld en hem is geen verbetertraject aangeboden. Bij het bepalen van de hoogte van de billijke vergoeding vergelijkt het hof de feitelijke situatie waarin sprake is van ernstige verwijtbaarheid van Innoforte met de hypothetische situatie dat geen sprake zou zijn geweest van ernstige verwijtbaarheid van Innoforte. Het hof vindt het niet aannemelijk dat verzoeker tot zijn pensioengerechtigde leeftijd nog inkomsten (als zelfstandige of in dienstverband) verwerft die hoger zijn dan de WW-uitkering. Het hof wijst het verzoek tot betaling van een billijke vergoeding toe. Waar de kantonrechter oordeelde dat die vergoeding 25.000 bedroeg, kent het hof 38.500 toe.

Verzoeker heeft vanaf 16 februari 2015 gewerkt bij de stichting Vreedenhoff, vanaf 1 mei 2016 op basis van een arbeidsovereenkomst. Vreedenhoff is in 2019/2010 gefuseerd met Innoforte, een zorginstelling die onder meer zorg met verblijf/wonen aan ouderen biedt. Innoforte heeft

verzoeker op 20 april 2020 gezegd dat zij geen vertrouwen meer heeft in zijn functioneren en hem een voorstel gedaan om tot beëindiging van het dienstverband te komen. Tot een akkoord is het niet gekomen.

Innoforte heeft vervolgens een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst bij de kantonrechter ingediend. De kantonrechter heeft geoordeeld dat sprake is van een ernstig en duurzaam verstoorde verhouding tussen partijen en heeft de arbeidsovereenkomst op de grond ontbonden per 1 februari 2021. De kantonrechter heeft verzoeker de transitievergoeding en een billijke vergoeding van € 25.000 toegekend. Om dit laatste gaat het in hoger beroep: verzoeker vindt dat bedrag te laag en verzoekt om de billijke vergoeding te stellen op € 55.000. Innoforte vindt dat er geen billijke vergoeding moet worden toegekend, althans dat het door de kantonrechter bepaalde bedrag te hoog is.

Het hof beslist dat Innoforte ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Door toedoen van Innoforte is de arbeidsverhouding duurzaam en onherstelbaar verstoord geraakt. Verzoeker is door Innoforte plotsklaps als incompetent buiten spel gezet en Innoforte heeft hem geen kans geboden zijn functioneren te verbeteren of te werken aan verbetering van de verstoorde verhoudingen. Er zijn met verzoeker geen functioneringsgesprekken gevoerd, waarin zijn functioneren als onvoldoende werd beoordeeld en hem is geen verbetertraject aangeboden. Integendeel, in oktober 2019 is nog met verzoeker gesproken over een nieuwe rol in de organisatie na de fusie. Verzoeker heeft niet de kans gekregen die nieuwe functie in te vullen. Van Innoforte had extra zorgvuldigheid verwacht mogen worden, gezien het feit dat verzoeker op het moment waarop Innoforte hem de wacht aanzegde nog ongeveer twee jaar van zijn pensioen verwijderd was. Het hof oordeelt dan ook dat het handelen en nalaten van Innoforte ernstig verwijtbaar is. Bij het bepalen van de hoogte van de billijke vergoeding vergelijkt het hof de feitelijke situatie waarin sprake is van ernstige verwijtbaarheid van Innoforte met de hypothetische situatie dat geen sprake zou zijn geweest van ernstige verwijtbaarheid van Innoforte. De kritiek van Innoforte richtte zich er vooral op dat verzoeker er als [functie 1] niet in slaagde management en staf mee te nemen en van juiste informatie te voorzien, maar dat hij in de (lagere) functie van tweede [functie 1] / [functie 2] niet zou functioneren is niet aannemelijk geworden. De verstoorde arbeidsverhouding is ontstaan doordat Innoforte verwijtbaar vroegtijdig het vertrouwen in verzoeker heeft opgezegd, zo blijkt uit wat hiervoor is overwogen. Als dat niet was gebeurd is aannemelijk dat verzoeker in de nieuwe functie tot zijn pensioengerechtigde leeftijd (13 juni 2022) bij Innoforte had kunnen blijven werken, zoals ook (voor Innoforte kenbaar) zijn intentie was. De feitelijke situatie is dat verzoeker tot 1 februari 2021 is doorbetaald en dat hij vanaf die datum tot zijn pensioengerechtigde leeftijd een WW-uitkering ontvangt van € 3.374,27 bruto per maand. Daarnaast heeft hij € 11.374,28 bruto aan transitievergoeding ontvangen. Zijn pensioenopbouw is vanaf 1 februari 2021

gestopt. Verzoeker berekent het inkomensverschil tussen de hypothetische en feitelijke situatie inclusief zijn pensioenschade op € 51.716 bruto. Innoforte betwist die berekening niet gemotiveerd. Het hof neemt die berekening dan ook tot uitgangspunt, met uitzondering van de opgevoerde premie ziektekostenverzekering van € 118 per maand. Verzoeker heeft het hof niet duidelijk kunnen maken dat hij in dit opzicht schade lijdt. De premie werd bij Innoforte ingehouden op zijn salaris en rechtstreeks aan de ziektekostenverzekeraar betaald. De premie kwam ten laste van verzoeker zelf, net zoals dat onder de WW-uitkering het geval is. In de berekening van verzoeker zit het fiscaal voordeel van het werknemersgedeelte van de pensioenpremie verdisconteerd, zodat het hof de stelling van verzoeker dat hierdoor nog extra schade van € 3.000 wordt geleden niet overneemt. Het hof vindt het niet aannemelijk dat verzoeker tot zijn pensioengerechtigde leeftijd nog inkomsten (als zelfstandige of in dienstverband) verwerft die hoger zijn dan de WW-uitkering. Dat er veel vacatures voor [functie 1] zijn, zoals Innoforte onderbouwd stelt, doet daaraan niet af. Verzoeker heeft tijdens de mondelinge behandeling gezegd dat hij ook solliciteert naar andere functies, ondanks het feit dat hij door het UWV is vrijgesteld van sollicitatieplicht, maar dat deze sollicitaties zonder succes zijn. Hij onderbouwt die stelling met afwijzingen op sollicitaties. Daarnaast blijkt uit een door verzoeker overgelegde publicatie van het UWV dat de kansen op de arbeidsmarkt voor werknemers in de leeftijdscategorie van verzoeker slecht zijn. Het hof houdt bij het bepalen van de hoogte van de billijke vergoeding ten slotte rekening met de mate van verwijtbaarheid aan de zijde van Innoforte, zoals die hiervoor is beschreven. Alle omstandigheden in aanmerking nemende oordeelt het hof dat een billijke vergoeding van in totaal € 38.500 bruto recht doet aan de omstandigheden van het geval. Daarin zit uiteraard het betaalde bedrag van € 25.000 begrepen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-09-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:8604

Zaaknummer: 200.291.997

Rechters: A.E.F. Hillen, A.A. van Rossum en P.L.R. Wefers Bettink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkneemster behoudt recht op salarisbetaling tot afgesproken einddatum ondanks vervroeging AOW-leeftijd

Werkneemster en Wageningen Universiteit sluiten op 24 mei 2019 een vaststellingsovereenkomst. Daarin staat onder meer dat werkneemster vanaf 1 augustus wordt vrijgesteld van werk en dat zij krijgt doorbetaald totdat de aanstelling eindigt per 12 augustus 2021. Als gevolg van de Wet temporisering verhoging AOW-leeftijd wordt de AOW-leeftijd in 2021 66 jaar en vier maanden en niet 67 jaar.

Werkneemster gaat niet akkoord met het voorgestelde addendum om de einddatum uit de vaststellingsovereenkomst te wijzigen. Werkgever stopt betaling op 12 december 2020, de AOW-leeftijd. Werkneemster vordert nakoming van de vaststellingsovereenkomst. De kantonrechter oordeelt dat in de vaststellingsovereenkomst staat dat de aanstelling van werkneemster eindigt per 12 augustus 2021. De tekst van de overeenkomst bevat een concrete datum en geen begrip of bewoordingen die voor meerdere interpretaties vatbaar zijn. Er is geen sprake van onvoorziene omstandigheden.

Werkneemster is op 15 januari 2001 bij Wageningen Universiteit in dienst getreden als adviseur/medewerker HRM. Partijen hebben op 24 mei 2019 een vaststellingsovereenkomst ondertekend. Hierin is onder meer vastgelegd dat werkneemster vanaf 1 augustus 2019 wordt vrijgesteld van werk en dat zij krijgt doorbetaald totdat de aanstelling eindigt per 12 augustus 2021. Op 5 juni 2019 presenteerde het Ministerie van Sociale Zaken de Kamerbrief waarin het principeakkoord Vernieuwing Pensioenstelsel is verwoord. Een van de gevolgen van het akkoord is dat de AOW-leeftijd minder snel ging stijgen. Dit is door inwerkingtreding per 3 juli 2019 van de Wet temporisering verhoging AOW leeftijd geëffectueerd. Vanaf toen geldt artikel 7a Algemene Ouderdomswet waarin is bepaald dat in 2021 de pensioengerechtigde leeftijd 66 jaar en vier maanden is (en dus niet zoals voorheen 67 jaar). In de e-mail van 16 juli 2019

vraagt Wageningen Universiteit aan werkneemster om een addendum te ondertekenen omdat 'de einddatum' uit de vaststellingsovereenkomst van 12 augustus 2021 is veranderd door het pensioenakkoord. In het voorgestelde addendum staat onder meer: "Als de Einddatum als genoemd in de vaststellingsovereenkomst zal gelden de datum waarop werknemer de AOW-leeftijd bereikt of zoveel eerder als werknemer een andere betrekking aanvaardt."

Werkneemster gaat niet akkoord met het addendum. Op 12 december 2020 bereikt werkneemster de AOW-leeftijd (van 66 jaar en vier maanden). Sinds 12 december 2020 betaalt Wageningen Universiteit niet langer het overeengekomen salaris van ongeveer € 2.000 netto per maand aan werkneemster. Er wordt ook geen pensioenpremie meer voor haar betaald. Op 12 augustus 2021 is werkneemster 67 jaar geworden, de 'oude' AOW-leeftijd. Werkneemster vordert nakoming van de vaststellingsovereenkomst. Wageningen Universiteit betoogt in de eerste plaats dat het dienstverband ingevolge artikel 8.1. lid 4 van de (standaard) Cao Nederlandse Universiteiten in ieder geval eindigt met ingang van de dag waarop de werknemer de AOW-gerechtigde leeftijd bereikt. Ingevolge artikel 12 van de Wet op de collectieve arbeidsovereenkomst is afwijking hiervan nietig. De vaststellingsovereenkomst wijkt af van artikel 8.1 omdat werkneemster in verband met de nu geldende wetgeving op 12 december 2020 de AOW-gerechtigde leeftijd heeft en dát dus de einddatum moet zijn, terwijl de einddatum volgens de vaststellingsovereenkomst later is, namelijk op 12 augustus 2021. De vaststellingsovereenkomst is dus nietig, aldus Wageningen Universiteit.

Dit betoog gaat niet op. Partijen hebben een vaststellingsovereenkomst gesloten ter beëindiging van onzekerheid of geschil op vermogensrechtelijk gebied. Ten tijde van het sluiten van de vaststellingsovereenkomst waren de daaruit voortvloeiende verbintenissen niet in strijd met de wet en/of Cao. Dat inmiddels de wet is gewijzigd waardoor de AOW-leeftijd minder snel is gaan stijgen kan aan rechtsgeldigheid van de vaststellingsovereenkomst niet afdoen. De rechtszekerheid die is gediend met de mogelijkheid tot het sluiten van een vaststellingsovereenkomst zou bij een andersluidende redenering niet zijn gewaarborgd. In de vaststellingsovereenkomst staat dat de aanstelling van werkneemster eindigt per 12 augustus 2021 of zoveel eerder als werkneemster een andere betrekking aanvaardt. De tekst van de overeenkomst bevat een concrete datum en geen begrip of bewoordingen die voor meerdere interpretaties vatbaar zijn. De einddatum is op één manier geclausuleerd, namelijk voor het geval werkneemster een andere dienstbetrekking aanvaardt. Er staat niet in de artikelen van de vaststellingsovereenkomst, noch in de daaraan voorafgaande overwegingen dat deze datum moet worden opgevat – en dus ook kan wijzigen – als de datum wijzigt waarop werkneemster volgens de geldende wetgeving de AOW-gerechtigde leeftijd bereikt. Toen partijen onderhandelden over de vaststellingsovereenkomst in het voorjaar van 2019 waren al jaren van onderhandelingen over een nieuw pensioenakkoord gaande. Werkneemster ontving vanaf

augustus 2019 tot 12 december 2020 ongeveer € 2.000 netto per maand (70% van haar maandelijkse salaris) conform de vaststellingsovereenkomst. Vanaf 12 december 2020 komt Wageningen Universiteit de vaststellingsovereenkomst niet meer na en ontvangt werknemster uit andere bronnen een bedrag van in totaal ongeveer € 1.300 (AOW en aanvullend pensioen) per maand. Zij heeft dus sinds december 2020 een terugval in maandelijkse inkomsten heeft van ongeveer € 700. Werkneemster heeft onweersproken naar voren gebracht dat zij bij het afsluiten van een hypotheek, op basis van de vaststellingsovereenkomst, is uitgegaan van haar inkomen van ongeveer € 2.000 netto per maand tot 12 augustus 2021. Wageningen Universiteit werd bij het opstellen van de vaststellingsovereenkomst bijgestaan door een advocaat. Werkneemster werd niet bijgestaan. Bovengenoemde feiten en omstandigheden in onderling verband gewogen hebben ten eerste tot gevolg dat het beroep van Wageningen Universiteit op de *Haviltex*-formule en het arrest *Lundiform/Mexx* en op de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid niet slaagt. Nog los van het antwoord op de vraag of de wetswijziging een onvoorziene omstandigheid oplevert, rechtvaardigen de hiervoor genoemde feiten en omstandigheden ook niet de conclusie dat sprake is van een onvoorziene omstandigheid welke van dien aard is dat werknemster naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding van de vaststellingsovereenkomst niet mag verwachten (art. 6:258 lid 1 BW). Wageningen Universiteit heeft aan haar beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid (art. 6:248 lid 2 BW) geen andere feiten of omstandigheden ten grondslag gelegd dan die welke zij ten aanzien van haar beroep op de artikelen 6:248 lid 1 BW en 6:258 BW heeft gesteld. Alleen al daarom gaat het beroep op artikel 6:248 lid 2 BW niet op. In dit verband is overigens door Wageningen Universiteit ook niet in voldoende mate betoogd en/of onderbouwd dat zij bij nakoming van de vaststellingsovereenkomst onevenredig zou zijn benadeeld tegenover de belangen van werknemster. De vordering van werknemster tot nakoming van de vaststellingsovereenkomst wordt dus toegewezen en de tegenvordering tot wijziging van de vaststellingsovereenkomst op grond van onvoorziene omstandigheden wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 15-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:4885

Zaaknummer: 9133515

Rechters: S.E. Sijsma

Advocaten: K. Baaten en M.J.M. Groen

Wetsartikelen: 7:900 BW en 6:248 BW

RECHTSPRAAK

Begroting billijke vergoeding met uitgangspunt inkomensschade tot pensioendatum

Het hof heeft bij beschikking van 3 juni 2021 overwogen dat er een grondslag is voor toekenning van een billijke vergoeding na het ontslag van een werknemer. Het hof overwoog dat het de berekeningssystematiek van werknemer kan volgen (inkomensschade minus transitievergoeding). Het hof oordeelt dat in dit geval het vertrekpunt voor de begroting van de billijke vergoeding moet zijn de fictie dat werknemer nog in dienst was gebleven bij werkgever tot de datum van pensioen. Daartoe ziet het hof aanleiding gelet op de leeftijd (62 jaar) en het arbeidsverleden van werknemer (circa 35 jaar). Beide partijen hebben verwijtbaar gehandeld, maar naar het oordeel van het hof is de mate van verwijtbaarheid van werknemer aanzienlijk minder dan die van werkgever. Daarom heeft het hof eerst een begroting gemaakt van het inkomstenverlies en zal de verwijtbaarheid van werknemer tot uitdrukking worden gebracht in een afronding van dat bedrag naar beneden. Alles tegen elkaar afwegende zal het hof de vergoeding bepalen op € 85.000 bruto.

Het hof heeft bij beschikking van 3 juni 2021 overwogen dat er een grondslag is voor toekenning van een billijke vergoeding na het ontslag van werknemer. Het hof overwoog dat het de berekeningssystematiek van werknemer kan volgen (inkomensschade minus transitievergoeding). Het hof oordeelt dat in dit geval het vertrekpunt voor de begroting van de billijke vergoeding moet zijn de fictie dat werknemer nog in dienst was gebleven bij werkgever tot de datum van pensioen. Daartoe ziet het hof aanleiding gelet op de leeftijd en het arbeidsverleden van werknemer. Werknemer is van 20 augustus 1984 tot 1 december 2019 bij werkgever in dienst geweest. Hij was 62 jaar oud toen de arbeidsovereenkomst eindigde. Het hof gaat ervan uit dat de arbeidsovereenkomst had kunnen voortduren tot de pensioendatum

wanneer werkgever zich niet ernstig verwijtbaar had gedragen. Hoewel het hof heeft overwogen dat werknemer een belangrijk aandeel heeft gehad in de verstoring van de arbeidsrelatie en dat dit een factor van belang is in de begroting van de billijke vergoeding, ziet het hof aanleiding om eerst te bepalen welk bedrag aan inkomen werknemer is misgelopen doordat de arbeidsovereenkomst niet pas op de pensioendatum ten einde is gekomen. Als uitgangspunt neemt het hof een inkomstenverlies van € 140.000, het feit dat werknemer daarnaast nog kosten heeft in verband met pensioen die hij zonder ontslag niet zou hebben gehad ten bedrage van € 32.400 en dat hij de transitievergoeding heeft ontvangen die hij zonder ontslag niet zou hebben gekregen. Per saldo gaat het dus om afgerond € 91.400. Het hof gaat ervan uit dat de arbeidsovereenkomst had kunnen voortduren tot de pensioendatum, ondanks het aandeel dat werknemer heeft gehad in de verstoring van de relatie. Niettemin is het hof van oordeel dat het aandeel van werknemer toch in negatieve zin mag meewegen in de begroting van de vergoeding. Naar het oordeel van het hof is de mate van verwijtbaarheid van werknemer aanzienlijk minder dan die van werkgever. Alles tegen elkaar afwegende kent het hof aan werknemer een billijke vergoeding toe ten bedrage van € 85.000 bruto.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-09-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:2863

Zaaknummer: 200.260.741_01

Rechters: M. van Ham, M.E. Smorenburg en R.J. Voorink

Advocaten: J. Jacobs en G.J. van den Hoven

Wetsartikelen: 7:683 BW

RECHTSPRAAK

Geen militair arbeidsongeschiktheidspensioen na busongeval

Eiser maakt aanspraak op een militair invaliditeitspensioen na een busongeval in militaire dienst in Suriname in 1974. Het ministerie wijst dat verzoek af. De rechtbank oordeelt dat er onvoldoende grond is om eiser te volgen in zijn betoog dat de oogklachten in verband staan met het busongeval dat in 1974 heeft plaatsgevonden. Er zijn geen objectieve gegevens waarin de bevestiging kan worden gevonden dat eisers rechteroog ten gevolge van het busongeval is geperforeerd. Het tijdsverloop van meer dan 45 jaar werkt in het nadeel van eiser.

Eiser overkwam op [datum] 1974 tijdens de militaire dienst in Suriname een busongeval. Eiser stelt dat het hoornvlies van zijn rechteroog toen is geperforeerd en hij daardoor beperkt zicht heeft. Ook stelt eiser dat hij als gevolg van het ongeval last heeft van hoofdpijn en een scheef neustussenschot. Hij vraagt verweerder hem een militair invaliditeitspensioen (mip) toe te kennen. Eiser is medisch onderzocht. De verzekeringsarts is er niet van overtuigd geraakt dat het letsel is veroorzaakt door het busongeval. Op de medische (groene) kaart van eiser staat namelijk geen oogletsel vermeld. De groene kaart vermeldt alleen dat eiser een kleine snijwond op de linkerwang en schaafwonden op zijn borst had en dat hij tot enkele dagen na het ongeval klaagde over hoofdpijn. De verzekeringsarts acht het niet aannemelijk dat de perforatie van het oog toen zonder klachten was en gedurende lange tijd geen klachten of beperkingen gaf. Verweerder heeft daarom de aanvraag om een militair invaliditeitspensioen (mip) afgewezen. Verweerder heeft geen aanleiding gezien het besluit van 11 juni 2018 te herzien. In het bestreden besluit heeft verweerder verwezen naar de verzekeringsgeneeskundige rapportages van verzekeringsarts Levy van 5 juni 2018 en 30 juli 2019.

De rechtbank ziet in de aanwezige medische bevindingen onvoldoende grond om eiser te volgen in zijn betoog dat zijn oogklachten in verband staan met het busongeval. Niet kan worden vastgesteld dat toen het hoornvlies van eisers rechteroog is geperforeerd. Op de

medische kaart van eiser is daar niets over terug te vinden. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank grote waarde aan deze kaart kunnen hechten. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat het medisch dossier van eiser onjuistheden bevat. De in beroep overgelegde verklaring van oogarts in opleiding M. Dalling en oogarts I.J.E. van der Meulen van 2 november 2020 is niet toereikend om te kunnen oordelen dat het gestelde verband tussen het dienstongeval en de oogklachten aannemelijk is geworden. Zij hebben in hun verklaring immers ook aangegeven dat het niet mogelijk is door middel van oogonderzoek vast te stellen wanneer de oogperforatie heeft plaatsgevonden. Op de vraag of het kan zijn dat de klachten aan het oog gedurende de diensttijd nog niet zodanig waren dat er op dat moment medische klachten aan het licht zijn gekomen, terwijl er later wel medische klachten zijn ontstaan en beperking van het gezichtsvermogen, hebben zij geantwoord dat dit niet te beoordelen is. Ook aan de verklaringen van de oud-collega's van eiser komt niet de waarde toe die eiser daaraan gehecht wenst te zien. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het niet aannemelijk is dat getuigen ruim 45 jaar na het ongeval betrouwbare gedetailleerde schriftelijke verklaringen kunnen afleggen. Vooral ook omdat er geen enkel objectief gegeven is waarin de bevestiging kan worden gevonden dat eisers rechteroog ten gevolge van het busongeval is geperforeerd. In dit verband komt ook geen betekenis toe aan de verklaringen van de commandant Recherche Militaire Politie. Deze verklaringen zijn niets meer dan een weergave van eisers eigen verklaring en de verklaringen van eisers oud-collega's.

Het grote tijdsverloop sinds het busongeval en het moment waarop eiser zijn aanvraag om een militair invaliditeitspensioen heeft ingediend, werkt helaas in het nadeel van eiser. Onder deze omstandigheden is verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht uitgegaan van het ontbreken van een verband tussen het oogletsel en het busongeval.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:10406

Zaaknummer: AWB - 20 _ 177

Rechters: G.P. Kleijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vrouw heeft na uitvoering pensioen in eigen beheer geen vordering jegens de man

Partijen zijn gehuwd in 1972 en gescheiden in 2004. Ze hebben afspraken gemaakt in een echtscheidingsconvenant en een notariële verdelingsakte. In het convenant zijn afspraken gemaakt over de pensioenrechten in eigen beheer. Daarin staat samengevat dat de B.V. aan elke partij de helft van het totale vermogen van € 164.317,89 overmaakt op een door elke partij aan de B.V. op te geven rekening van een pensioenverzekeraar. Opgebouwd pensioen in het verleden zal volgens de WVPS worden verevend. In afwijking van deze afspraken in het convenant, heeft [naam 1] B.V. met instemming van partijen het pensioen van beide partijen in eigen beheer uitgevoerd en aan partijen pensioenuitkeringen gedaan. Tussen partijen is in geschil of [naam 1] B.V. een te groot gedeelte van het pensioen in eigen beheer aan de man heeft uitgekeerd en, zo ja, of de vrouw in verband daarmee een vorderingsrecht op de man heeft. Een eventuele te hoge uitkering door [naam 1] B.V. aan de man levert daarom geen vordering van de vrouw op de man op, maar een vordering van [naam 1] B.V. op de man uit hoofde van onverschuldigde betaling. De vordering van de vrouw jegens de man moet daarom worden afgewezen.

Partijen zijn in 1972 te [plaats 1] gehuwd in algehele gemeenschap van goederen. Bij beschikking van 28 juli 2004 van de rechtbank Almelo is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Deze echtscheidingsbeschikking is op 12 augustus 2004 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Partijen hebben de gevolgen van hun echtscheiding geregeld en neergelegd in het door hen beiden op 8 juli 2004 ondertekende echtscheidingsconvenant. Zij hebben vervolgens nadere afspraken gemaakt, die op 3 januari

2005 zijn vastgelegd in een notariële verdelingsakte. Partijen zijn onder meer overeengekomen dat de winkel aan de [adres] 36 te [plaats 1] gezamenlijk eigendom van partijen blijft, evenals de winkel en de boven deze winkel gelegen appartementen aan [adres] 67 te [plaats 1]. Dit geldt ook voor de hypotheek die op deze onroerende zaak is gevestigd. De gezamenlijk in eigendom toebehorende winkels en appartementen zijn aan derden verhuurd. De huurpenningen worden door de huurders overgemaakt op rekening [nummer 1] . Alle voor rekening van de eigenaar van deze onroerende zaken komende kosten betreffende deze onroerende zaken, waaronder begrepen de belastingen, de verzekeringen en het onderhoud, worden door partijen gezamenlijk gedragen en komen ten laste van de rekening [nummer 1] .

In het convenant is ten aanzien van de pensioenrechten onder meer het volgende vastgelegd: 'Door [naam 1] B.V. wordt aan elke partij de helft van het totale vermogen van €164.317,89, te vermeerderen met de na 6 juli 2004 bij te schrijven rente en na aftrek van de kosten, overgemaakt op een door elke partij aan [naam 1] B.V. op te geven rekening van een pensioenverzekeraar. (...) Voor zover partijen in het verleden pensioenrechten hebben opgebouwd zullen deze pensioenrechten worden verevend overeenkomstig het bepaalde in de Wet Verevening Pensioenrechten bij Scheiding.'

In afwijking van deze afspraken in het convenant, heeft [naam 1] B.V. met instemming van partijen het pensioen van beide partijen in eigen beheer uitgevoerd en aan partijen pensioenuitkeringen gedaan. Bij vonnis in kort geding van 16 januari 2017, bekrachtigd bij arrest van dit hof van 17 april 2017, is bepaald dat de man zich dient te houden aan de afspraken zoals vastgelegd in het convenant aangaande het (financieel beheer) van de gezamenlijke panden, op straffe van een dwangsom. De rechtbank heeft bij vonnis van 25 maart 2020 (hierna: het bestreden vonnis): deskundigenonderzoeken bevolen met betrekking tot de waarde van de te verdelen panden en met betrekking tot de vorderingen die zien op (het verloop van) de bankrekening met rekeningnummer [nummer 1] en iedere verdere beslissing op die punten aangehouden; de gevorderde pensioenuitkeringen en gevorderde dwangsommen in conventie afgewezen en ten aanzien van die beslissing bepaald dat tussentijds hoger beroep kan worden ingesteld.

Volgens het convenant komen de huurinkomsten die binnenkomen op de bankrekening [nummer 1] aan partijen ieder voor de helft toe en dienen partijen ieder voor de helft bij te dragen in de kosten die met de huur samenhangen en die van deze bankrekening worden voldaan. De vrouw stelt dat de man een hoger bedrag van de bankrekening heeft opgenomen dan hem toekomt. De rechtbank heeft een deskundige benoemd om het verloop van de bankrekening te analyseren en de door partijen ten onrechte gedane opnames/betalingen te berekenen. De rechter in de bodemprocedure dient zelfstandig te beoordelen of de

voorliggende vordering kan worden toegewezen, gelet op de stellingen en verweren in die bodemprocedure. Ten behoeve van die beoordeling heeft de rechtbank een deskundigenonderzoek gelast dat ziet op het gehele verloop van de opnames en betalingen van de bankrekening. De uitspraken in kort geding staan aan die omvang van het deskundigenonderzoek niet in de weg. Het hof ziet ook anderszins geen aanleiding voor beperking van de omvang van het deskundigenonderzoek. Om de juistheid van de vorderingen van partijen te kunnen vaststellen, is inzicht in alle mutaties op de bankrekening nodig.

Tussen partijen is in geschil of [naam 1] B.V. een te groot gedeelte van het pensioen in eigen beheer aan de man heeft uitgekeerd en, zo ja, of de vrouw in verband daarmee een vorderingsrecht op de man heeft. Partijen hebben vermogen ingebracht in [naam 1] B.V. dat door [naam 1] B.V. als pensioenuitvoerder is uitgekeerd als pensioen in eigen beheer. Daarmee is ter zake van dat pensioen sprake van een rechtsverhouding tussen ieder van partijen en [naam 1] B.V. en niet tussen partijen onderling. Een eventuele te hoge uitkering door [naam 1] B.V. aan de man levert daarom geen vordering van de vrouw op de man op, maar een vordering van [naam 1] B.V. op de man uit hoofde van onverschuldigde betaling. De vrouw heeft op haar beurt slechts een eventuele vordering op [naam 1] B.V. tot uitkering van het pensioen dat ten onrechte niet aan haar is uitgekeerd. Dat de vrouw bestuurder en enig aandeelhouder van [naam 1] B.V. was en dat [naam 1] B.V. inmiddels is opgeheven, doet hieraan niet af. De vordering van de vrouw op de man ter zake van het pensioen dient reeds hierom te worden afgewezen. Daarbij komt dat het hof net als de rechtbank van oordeel is dat niet vaststaat dat de man en de vrouw ieder aanspraak konden maken op de helft van het uitgekeerde pensioen en dat de man een te hoge uitkering heeft ontvangen. Ook indien partijen overeenkomstig het convenant hadden gehandeld en ieder de helft van het vermogen in [naam 1] B.V. bij een eigen pensioenverzekeraar hadden ondergebracht, had dit niet noodzakelijkerwijs geleid tot een gelijke pensioenuitkering voor de man en de vrouw. Hetzelfde geldt indien sprake was geweest van verevening overeenkomstig de Wet Verevening Pensioenrechten bij Scheiding.

Uit de door de vrouw overgelegde rekeningafschriften volgt dat na de datum van betekening van het vonnis in kort geding herhaaldelijk bedragen naar de bankrekening van de man zijn overgeschreven, waarbij uit de omschrijving is op te maken dat de man deze overschrijvingen heeft gedaan en dat hij zich mengt in de administratie van het onroerend goed. Hiermee heeft de man naar het oordeel van het hof in strijd gehandeld met het vonnis in kort geding zoals dat gelet op het voorgaande moet worden uitgelegd en heeft hij dwangsommen verbeurd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-08-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:8124

Zaaknummer: 200.280.172

Rechters: J.U.M. van der Werff, M.L. van der Bel en M.H.H.A. Moes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing van verzochte schorsing van executie van dwangbevel pensioenfonds

Een onderneming die zich bezighoudt met de import, export, distributie en verkoop van noten, gedroogde vruchten en andere landbouwproducten en nonfood-producten wordt aangeschreven door het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds groothandel in levensmiddelen. Na diverse brieven waarin wordt gesteld dat de onderneming verplicht moet deelnemen en werknemersgegevens moet aanleveren, volgt een ambtshalve premienota en op 11 december 2017 een dwangbevel. De onderneming gaat daartegen niet in verzet. Op 10 maart 2021 volgt een nieuw dwangbevel voor een latere periode. Daarvan komt de onderneming in verzet. In kort geding verzoekt de onderneming om het pensioenfonds te verbieden om dwangbevel 1 te executeren. De voorzieningenrechter wijst dat verzoek af. Omdat eiseres geen verzet heeft aangetekend, is het dwangbevel onherroepelijk geworden. Het pensioenfonds heeft daardoor in beginsel op grond van artikel 21 lid 4 Wet Bpf jo. artikel 430 e.v. Rv de bevoegdheid om het dwangbevel (zonder rechterlijke tussenkomst) te executeren. Er is geen sprake van misbruik van de executiebevoegdheid.

Eiseres is een onderneming die zich bezighoudt met de import, export, distributie en verkoop van noten, gedroogde vruchten en andere landbouwproducten en nonfood-producten. Deelname aan het pensioenfonds is door de minister van Sociale Zaken en werkgelegenheid verplichtgesteld voor (kort gezegd) groothandels in levensmiddelen. Bij brief, met dagtekening 12 mei 2015, en de bijlage daarbij, meldt het pensioenfonds (voor zover van belang) het volgende aan eiseres: 'Uit onze informatie blijkt dat uw onderneming, [eiseres], werkzaam is

als groothandel in zoetwaren. Dit betekent dat uw onderneming met ingang van 27 maart 2001 verplicht is aangesloten bij ons pensioenfonds'. Op 12 mei en 2 juni 2015 heeft het pensioenfonds vergelijkbare brieven gestuurd aan eiseres met het verzoek om werknemers aan te melden. Op 1 juli 2016 heeft het pensioenfonds een factuur gezonden aan eiseres met de titel 'Ambtshalve nota', ter hoogte van € 54.920,40, ter zake van 'pensioenpremie'. Op 11 december 2017 heeft het pensioenfonds een dwangbevel uitgevaardigd, waarin zij betaling vordert van € 64.888,45, namelijk het voornoemde premiebedrag van €54.920,40, vermeerderd met € 9.968,05 aan buitengerechtelijke kosten (hierna ook: dwangbevel 1). Het dwangbevel is op 8 januari 2018 betekend aan eiseres. Zij heeft geen verzet aangetekend tegen dit dwangbevel. Partijen zijn nadien met elkaar in overleg getreden, waarbij eiseres onder meer werknemersgegevens en omzetgegevens heeft aangeleverd. Partijen zijn het er daarop eens geworden dat eiseres (in ieder geval) vanaf 17 februari 2017 onder de werkingssfeer van het pensioenfonds valt. Op basis van de door eiseres aangeleverde gegevens heeft het pensioenfonds daarnaast een berekening gemaakt van de premie die zij voor 17 februari 2017 verschuldigd was. Het pensioenfonds heeft deze premie geschat op € 161.222,62. Daarbij is het pensioenfonds ervan uitgegaan dat eiseres in de periode 29 augustus 2005 tot en met 31 december 2011 en het jaar 2014 kwalificeerde als groothandel in levensmiddelen en daarmee onder de werkingssfeer van het pensioenfonds viel. Het pensioenfonds heeft op dit bedrag de hoofdsom van dwangbevel 1 in mindering gebracht, zodat een som van € 106.302,22 resteerde. Vervolgens heeft het pensioenfonds een ambtshalve nota, met dagtekening 22 oktober 2020, aan eiseres verzonden, ter hoogte van € 110.000, te weten het bedrag van € 106.302,22 afgerond naar boven.

Bij dwangbevel van 10 maart 2021 heeft het pensioenfonds betaling van (onder meer) de nota van 22 oktober 2020 gevorderd (hierna: dwangbevel 2). Op 25 maart 2021 is dit dwangbevel betekend aan eiseres.

Op 22 april 2021 heeft eiseres verzet aangetekend tegen dwangbevel 2. Zij heeft in haar verzetdagvaarding gevorderd het verzet gegrond te verklaren en de vorderingen van het pensioenfonds af te wijzen. Zij beroept zich daartoe primair op verjaring. Zij heeft (nog) geen inhoudelijk verweer gevoerd ten aanzien van de werkingssfeer van het pensioenfonds. Het pensioenfonds heeft inmiddels een conclusie van antwoord, tevens houdende een eis in reconventie, genomen. Op 1 november 2021 zal een mondelinge behandeling van deze zaak plaatsvinden. Op 2 juni 2021 heeft eiseres bericht ontvangen van Flanderijn Gerechtsdeurwaarders, met de boodschap dat het pensioenfonds wil overgaan tot executie van dwangbevel 1. Eiseres heeft het pensioenfonds daarop verzocht om deze executie te staken. Hiertoe heeft het pensioenfonds zich echter niet bereid verklaard. In deze procedure vordert eiseres een verbod om het dwangbevel tenuitvoer te leggen.

De voorzieningenrechter oordeelt dat uit artikel 21 Wet Bpf de bevoegdheid van het pensioenfonds volgt om de premies, die werkgevers die onder de werkingssfeer van het pensioenfonds vallen verschuldigd zijn, in te vorderen door middel van een dwangbevel. Het pensioenfonds heeft op 11 december 2017 van deze bevoegdheid gebruik gemaakt. Eiseres had de mogelijkheid om hier conform artikel 21 lid 5 Wet Bpf binnen 30 dagen na betekening van dat dwangbevel tegen in verzet te komen. Omdat eiseres dit heeft nagelaten, is het dwangbevel onherroepelijk geworden. Het pensioenfonds heeft daardoor in beginsel op grond van artikel 21 lid 4 Wet Bpf jo. artikel 430 e.v. Rv de bevoegdheid om het dwangbevel (zonder rechterlijke tussenkomst) te executeren. Uit r.o. 5.7.1. van het *Zeester*-arrest volgt dat wanneer een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging betrekking heeft op een executoriale titel waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat (zoals in dit geval) de executoriale titel in beginsel steeds ten uitvoer kan worden gelegd. De rechter kan de tenuitvoerlegging dan slechts beëindigen of schorsen, als hij van oordeel is dat sprake is van misbruik van de executiebevoegdheid (art. 3:13 BW). Daarvan kan volgens vaste rechtspraak sprake zijn als het pensioenfonds, mede gelet op de belangen van eiseres die zullen worden geschaad, geen in redelijkheid te respecteren belang heeft bij gebruikmaking van haar bevoegdheid om tot tenuitvoerlegging over te gaan. Dat zal onder meer het geval kunnen zijn als de executoriale titel klaarblijkelijk op een juridische of feitelijke misslag berust of als de tenuitvoerlegging op grond van de daarna voorgevallen of aan het licht gekomen feiten klaarblijkelijk aan de zijde van de geëxecuteerde een noodtoestand zal doen ontstaan waardoor een onverwijld tenuitvoerlegging niet kan worden aanvaard. Hoewel de zin in de begeleidende brief 'De nota heeft betrekking op het premiejaar 2016' eiseres enigszins in verwarring zou kunnen hebben gebracht, moet uit het geheel van deze brief en de bijgevoegde nota bezien in de context waarin deze gestuurd zijn, duidelijk zijn (geweest) dat de nota ziet op de periode 2001 tot en met 2016. In zoverre maakt het pensioenfonds naar het oordeel van de voorzieningenrechter daarom geen misbruik van zijn executiebevoegdheid. Als eiseres de executie had willen schorsen, had het op haar weg gelegen om (tijdig) tegen dwangbevel 1 verzet in te stellen. Nu zij dat heeft nagelaten kan zij niet (met een omweg) alsnog artikel 21 lid 6 Wet Bpf invoeren. Duidelijk is dat het pensioenfonds belang heeft bij executie van het dwangbevel, dat reeds lange tijd in kracht van gewijsde is gegaan. Op grond van het voorgaande kan naar voorlopig oordeel van de kantonrechter als voorzieningenrechter niet worden gezegd dat het pensioenfonds, mede gelet op de belangen van eiseres die zullen worden geschaad, geen in redelijkheid te respecteren belang heeft om tot executie over te gaan. Ook in zoverre maakt het pensioenfonds dus geen misbruik van haar executiebevoegdheid.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:8403

Zaaknummer: 9309313

Rechters: K.J. Bezuijen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering werknemer schadevergoeding eindloonpensioen jegens werkgever is verjaard na gewijzigde pensioenregelingen

Het gaat in deze zaak om de vraag of Marposs een door haar in 1981 aan appellant gedane toezegging moet nakomen en om de vraag of Marposs verplicht is de schade te vergoeden, die appellant lijdt doordat die toezegging niet nagekomen is. Deze toezegging hield in dat Marposs ervoor zou zorgen dat in de arbeidsovereenkomst die appellant in 1981 sloot met Marposs B.V. – een dochteronderneming van Marposs – een pensioentoezegging zou worden opgenomen die minimaal gelijk was aan een eindloonregeling. In 1986 is ten behoeve van appellant bij pensioenverzekeraar Achmea Pensioen- en Levensverzekering N.V. (hierna: Centraal Beheer Achmea) een pensioenregeling afgesloten op basis van beschikbare premie. Daarmee is de pensioenregeling op basis van eindloon beëindigd. Het hof vindt dat de vorderingen van appellant verjaard zijn, omdat ze te laat zijn ingesteld. Het hof kan overigens niet vaststellen dat Marposs destijds appellant onvoldoende heeft geïnformeerd, terwijl appellant, door ook op latere momenten niet te protesteren tegen de wijziging van zijn pensioenregeling, tegenover Marposs het gerechtvaardigde vertrouwen heeft gewekt dat hij het daarmee eens was. Het hof vindt verder dat de vorderingen ook niet toegewezen zouden kunnen worden, omdat appellant in 1999 een nieuwe arbeidsovereenkomst heeft gesloten met Marposs. In die arbeidsovereenkomst is geen pensioentoezegging op basis van eindloon opgenomen, maar is een voortzetting toegezegd van de bij Centraal Beheer Achmea lopende pensioenregeling op basis van

beschikbare premie.

Marposs is een vennootschap naar Duits recht die wereldwijd precisiemeetapparatuur aan de industrie levert. In 1981 is de Nederlandse dochtervennootschap Marposs B.V. opgericht. Op 27 maart 1981 heeft Marposs met werknemer een voorovereenkomst gesloten, met de intentie werknemer bij de destijds nog op te richten Nederlandse dochtervennootschap in dienst te laten treden. Bij brief van 1 april 1981 heeft Marposs werknemer toegezegd dat in de arbeidsovereenkomst met Marposs B.V. een pensioentoezegging zou worden opgenomen die minimaal gelijk was aan een eindloonregeling. Werknemer is met ingang van 1 juni 1981 bij Marposs B.V. in dienst getreden. Op 1 januari 1986 is ten behoeve van werknemer bij Centraal Beheer Achmea een pensioenregeling afgesloten op basis van beschikbare premie. Daarmee is de pensioenregeling op basis van eindloon beëindigd. Marposs B.V. heeft haar activiteiten in 1999 gestaakt. Werknemer is op 1 februari 1999 bij Marposs in dienst getreden. Marposs heeft mede ten behoeve van werknemer bij Alte Leipziger een bedrijfspensioenverzekering (naar Duits recht) afgesloten en heeft de betalingen aan Centraal Beheer Achmea voortgezet. Bij brief van 6 juni 2015 heeft werknemer Marposs gewezen op de toezegging van 1 april 1981 en aanspraak gemaakt op nakoming daarvan. Werknemer heeft bij de kantonrechter onder meer gevorderd voor recht te verklaren dat Marposs toerekenbaar tekort is geschoten en haar te veroordelen tot betaling van € 381.953 aan een door werknemer aan te wijzen pensioenfonds. De kantonrechter heeft bij eindvonnis van 13 februari 2019 de vorderingen afgewezen. In hoger beroep vordert werknemer onder meer dat het hof Marposs, ter nakoming van het pensioenreglement uit 1981, zal veroordelen tot betaling van een bedrag van € 459.220 aan een door werknemer aan te wijzen pensioenuitvoerder. Marposs heeft zich verweerd tegen de vorderingen met een beroep op verjaring. Marposs heeft er in dat verband op gewezen dat het hier gaat om een toezegging die dateert uit 1981, terwijl al in 1986 een andere pensioenregeling is afgesloten op basis van beschikbare premie, waarbij de eerdere pensioentoezegging is vervallen. Werknemer had dus al in 1986 kunnen opkomen tegen deze wijziging in zijn arbeidsvoorwaarden, maar heeft dat nagelaten. Werknemer heeft in een brief van 6 juni 2015 Marposs aangesproken op de toezegging van 1 april 1981. Volgens Marposs was dit te laat en was de vordering van werknemer toen al verjaard.

Het hof volgt Marposs in dit verweer. Vanaf 1986 had appellant de onmiddellijke nakoming van die toezegging door Marposs kunnen en moeten vorderen. Appellant heeft dat niet eerder dan in 2015 gedaan. De vordering tot nakoming van deze toezegging was daarvoor al, in 1991 verjaard, zo volgt uit artikel 3:307 lid 1 BW. De vordering tot vergoeding van de schade die appellant heeft geleden als gevolg van de wijziging in zijn pensioenregeling – en daarmee van

de tekortkoming in de nakoming van de op 1 april 1981 gedane toezegging door Marposs – is eveneens verjaard en wel (uiterlijk) in 2006. Op dat moment was immers de twintigjarige verjaringstermijn, die in artikel 3:310 lid 1, slot, BW is vermeld, verstreken. Voor het aanvangstijdstip van de twintigjarige verjaring is namelijk beslissend het objectief gegeven tijdstip waarop de gebeurtenis plaatsvond waardoor de schade is veroorzaakt. Dit aanvangstijdstip is niet afhankelijk van persoonlijke omstandigheden van de schuldeiser. Het aanvangstijdstip is ook hier 1986, op het moment dat aan appellant een pensioen op basis van een beschikbare premieregeling in plaats van een eindloonregeling werd toegekend. Ook een verdere, inhoudelijke beoordeling van de vordering zou niet tot toewijzing leiden. Het hof is van oordeel dat – zelfs als het hof het beroep van Marposs op verjaring zou verwerpen – ook een verdere, inhoudelijke, beoordeling van de vordering niet tot toewijzing daarvan zou kunnen leiden. De stelling dat Marposs niet de regels van goed werkgeverschap in acht heeft genomen door werknemer onvoldoende te informeren over de pensioenoverdracht, kan hem evenmin baten. In de eerste plaats geldt dat de pensioenoverdracht is uitgevoerd toen Marposs B.V. de werkgever van werknemer was en niet Marposs (GmbH). In de tweede plaats heeft werknemer ter zitting verklaard dat er destijds, in 1986, door zijn leidinggevende met hem is gesproken over de omzetting van de pensioenregeling naar een collectieve regeling. Werknemer heeft op dat moment geen vragen gesteld, omdat zijn leidinggevende zelf ook had ingestemd met deze omzetting. Welke informatie verder op dat moment al dan niet aan werknemer is verstrekt, kan nu niet meer worden vastgesteld, omdat Marposs B.V. is opgehouden te bestaan en alle administratie van Marposs B.V. daarna verloren is gegaan. Het hof brengt dit voor risico van werknemer, die zich pas bij memorie van grieven in 2020, 21 jaar nadat Marposs B.V. haar activiteiten had gestaakt, voor het eerst beroept op de stelling dat er geen sprake is van goed werkgeverschap. Overigens heeft werknemer zelf ook onvoldoende concreet onderbouwd welke informatie destijds nog meer verstrekt had moeten worden, maar toen ontbrak. Het hof is daarom van oordeel dat dit beroep, ook als het inhoudelijk zou worden beoordeeld, niet gegrond is. Het hof vindt bovendien dat de nieuwe arbeidsovereenkomst die werknemer in 1999 met Marposs heeft gesloten ook aan toewijzing van de vorderingen in de weg staat. Vast staat namelijk dat het hier om een nieuwe arbeidsovereenkomst gaat en niet om een voortzetting van de bestaande arbeidsovereenkomst met Marposs B.V. Marposs B.V. had op dat moment immers haar activiteiten gestaakt en er had geen overdracht van de onderneming van Marposs B.V. aan Marposs plaatsgevonden. Dat partijen in 1999 (opnieuw) met elkaar over de arbeidsvoorwaarden hebben onderhandeld, blijkt ook uit het feit dat in de nieuwe arbeidsovereenkomst door Marposs tevens een collectieve bedrijfspensioenverzekering (naar Duits recht) bij Alte Leipziger is afgesloten ten behoeve van werknemer. Weliswaar heeft Marposs (GmbH) voor werknemer de premiebetalingen onder de beschikbare premieregeling aan Centraal Beheer Achmea

voortgezet, maar dat laat onverlet dat werknemer in 1999 een nieuwe arbeidsovereenkomst is aangegaan. De pensioentoezegging op basis van een beschikbare premieregeling vormde daarvan een onderdeel. Werknemer heeft daar in 1999 dus mee ingestemd. Het hof gaat ervan uit dat werknemer op dat moment voldoende op de hoogte was van het karakter van de pensioenaanspraken die via Centraal Beheer Achmea werden opgebouwd. Marposs mocht er dan ook gerechtvaardigd op vertrouwen dat werknemer het in 1999 eens was met dit (andere) karakter van zijn pensioenopbouw. Dit alles maakt dat hij nu niet meer met succes aan Marposs kan tegenwerpen dat hij geen recht heeft op pensioenafspraken krachtens een eindloonregeling. Het hof bekrachtigt het vonnis van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 31-08-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:8343

Zaaknummer: 200.272.504

Rechters: S.B. Boorsma, L.A. de Vrey en T.J. Zuiderman

Advocaten: Bussink, J.A. J.A. Bussink en A.P.J. Cordang

Wetsartikelen: 7:628 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever moet werknemer met terugwerkende kracht aanmelden bij pensioenfonds

Een werkgever heeft de pensioenpremie van een werknemer tijdens het dienstverband van vijf jaar nooit afgedragen aan het pensioenfonds. De werknemer vordert in kort geding met succes aanmelding met terugwerkende kracht en betaling pensioenpremies, inclusief wettelijke verhoging en wettelijke rente.

Werknemer is van 1 december 2015 tot 31 december 2020 in dienst geweest. Gedurende dat dienstverband heeft de werkgever pensioenpremie ingehouden op zijn salaris zonder dat af te dragen aan het Pensioenfonds Detailhandel. Daarnaast heeft werknemer over de periode februari 2020 tot en met december 2020 geen loonspecificaties en ook geen jaaropgaaf 2020 ontvangen. Werknemer vordert veroordeling van werkgever tot overlegging van de loonspecificaties over de periode vanaf februari 2020 tot en met december 2020 en de jaaropgaaf over het jaar 2020 en tot aanmelding van werknemer bij het pensioenfonds Detailhandel voor pensioenopbouw over de periode van 1 december 2015 tot 31 december 2020 en over diezelfde periode tot verplicht afdragen van pensioenpremie en betaling van de wettelijke rente en wettelijke verhoging over deze af te dragen pensioenpremie. De kantonrechter stelt vast dat werkgever de loonspecificaties over de genoemde periode niet heeft verstrekt. Werkgever heeft tijdens de zitting toegelicht dat hij de loonspecificaties niet heeft kunnen verstrekken als gevolg van een verbroken samenwerking tussen hem en zijn accountant, maar die omstandigheid doet niet af aan het recht van werknemer op voormelde loonspecificaties en jaaropgaaf 2020. De vordering zal dan ook worden toegewezen. De kantonrechter overweegt daarnaast dat, nu werkgever ter zitting heeft erkend dat werknemer ten onrechte niet is aangemeld bij het pensioenfonds en dat de aanmelding reeds in 2015 had moeten plaatsvinden, de vordering zal worden toegewezen. De daarbij gevorderde dwangsom ad € 500 per dag is eveneens toewijsbaar met dien verstande dat de dwangsom zal worden gemaximeerd op een bedrag van € 20.000. De vordering van werknemer tot betaling van de wettelijke verhoging over de af te dragen pensioenpremie, te berekenen vanaf het moment dat deze afgedragen had moeten worden tot de dag der algehele voldoening, zal worden

toegewezen. Vast staat immers dat de pensioenpremie, die onderdeel is van het brutoloon van werknemer, niet (tijdig) is afgedragen. De kantonrechter ziet geen aanleiding om de gevorderde wettelijke verhoging te matigen. De wettelijke rente over de niet afgedragen pensioenpremie zal eveneens worden toegewezen vanaf de dag van opeisbaarheid tot aan de dag der algehele voldoening.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:7037

Zaaknummer: 9348268 CV EXPL 21-3550

Rechters: R.P.J. Quaedackers

Advocaten: F.L.H.F.A.H. Wolfs

Wetsartikelen: 7:625 BW en Pw

RECHTSPRAAK

Geen belang bij verklaring voor recht en herberekening verdeling pensioen jegens pensioenfonds omdat ex-echtgenoot geen partij is in procedure

In deze procedure tegen het Pensioenfonds vordert appellante een verklaring voor recht en verstrekking van een herberekening in verband met de verdeling van pensioenrechten tussen haar en haar ex-echtgenoot. Het hof acht deze vorderingen niet toewijsbaar omdat de procedure is gericht tegen het Pensioenfonds terwijl het belang van appellante is gelegen in de verdeling van de huwelijksgemeenschap. Een bindende vaststelling ten aanzien van deze verdeling is niet mogelijk omdat de ex-echtgenoot geen partij is in deze procedure.

Appellante is op 4 oktober 1972 getrouwd met ex-echtgenoot. Bij vonnis van 3 mei 1994 heeft de rechtbank Den Haag het huwelijk ontbonden. Het echtscheidingsvonnis is op 1 augustus 1994 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Utrecht. Ex-echtgenoot heeft tijdens zijn werkzame leven bij Siemens Nederland gewerkt. Siemens Nederland heeft aan hem een pensioentoezegging gedaan en deze ondergebracht bij Stichting Pensioenfonds Siemens (hierna: SPS). Alle bij SPS opgebouwde pensioenaanspraken en pensioenrechten zijn per 1 april 2011 door middel van een collectieve waardeoverdracht (ingevolge art. 84 Pensioenwet) overgedragen aan het Pensioenfonds PME. In verband met de ontbinding van het huwelijk moesten de door ex-echtgenoot opgebouwde aanspraken op ouderdomspensioen worden verrekend. Bij brief van 5 juni 1996 heeft SPS aan ex-echtgenoot bericht dat zij de contante waarden heeft berekend van de op zijn leven verzekerde pensioenen. Appellante heeft bij de Ombudsman Pensioenen een klacht ingediend tegen SPS omdat zij het niet eens was met de berekening van SPS. De Ombudsman Pensioenen heeft zich laten adviseren door prof. dr. [adviseur]. De Ombudsman Pensioenen heeft, mede op basis van dat advies, de klacht afgewezen.

Partijen voeren in deze procedure een dispuut over, kort gezegd, de uitleg van artikel 8 PSW

(oud). In deze bepaling is onder meer geregeld hoe bij beëindiging van de deelneming aan een pensioenfonds de hoogte van het ouderdomspensioen moet worden vastgesteld en welke aanspraak de gewezen deelnemer dan op het pensioenfonds verkrijgt. Waar het appellante echter om te doen is, is de verdeling tussen haar en ex-echtgenoot van de pensioenrechten die tot de huwelijksgemeenschap behoorden ten tijde van de ontbinding van deze gemeenschap.

Deze vaststelling doet de vraag rijzen of appellante wel voldoende belang heeft bij haar vorderingen tegen het Pensioenfonds. Het hof beantwoordt deze vraag ontkennend. Ter zitting in hoger beroep heeft appellante naar aanleiding van vragen van het hof haar belang bij de ingestelde vorderingen aldus toegelicht dat zij wenst te weten of de berekening van SPS in haar brief van 5 juni 1996 juist is en dat zij ex-echtgenoot, die wenst vast te houden aan die berekening, met een oordeel van het hof op andere gedachten hoopt te kunnen brengen en met zodanig oordeel in elk geval argumenten heeft tegenover ex-echtgenoot. Deze toelichting acht het hof ontoereikend. In deze procedure, waarin ex-echtgenoot geen partij is, kan immers niet op bindende wijze worden vastgesteld waar het appellante om te doen is, namelijk de vaststelling dat bij de verdeling van de huwelijksgemeenschap tussen haar en ex-echtgenoot óók betrokken moeten worden de pensioenrechten jegens het Pensioenfonds die ten tijde van de ontbinding van die gemeenschap nog niet waren 'afgefinancierd'. Een daartoe strekkende vaststelling kan enkel plaatshebben in een procedure waarin ook ex-echtgenoot partij is. De enkele mogelijkheid dat ex-echtgenoot ook op andere gedachten wordt gebracht door een oordeel van het hof in een procedure waarin hij op geen enkele wijze is betrokken, levert geen voldoende belang op.

De door appellante eveneens gevorderde veroordeling van het Pensioenfonds tot het verstrekken van een nieuwe berekening vloeit geheel voort uit de gevorderde verklaring voor recht. Het ten aanzien van de verklaring voor recht ontbrekende voldoende belang doet zich daarom ook hier gevoelen. Daar komt bij dat het Pensioenfonds zich ter zitting van het hof bereid heeft verklaard aan appellante een 'Boon/Van Loon-berekening' te verstrekken, mits het Pensioenfonds daarbij geen standpunt hoeft in te nemen in de strijd tussen appellante en ex-echtgenoot. Het Pensioenfonds heeft daarbij alleen de kanttekening gemaakt dat het een dergelijke berekening wil maken 'zo goed en zo kwaad als het gaat', waarbij het heeft gedoeld op het achterhalen van de in 1994 algemeen aanvaarde actuariële uitgangspunten. Voor zover appellante voor de bepaling van haar aanspraken jegens ex-echtgenoot al aangewezen is op de bijstand van het Pensioenfonds, is het Pensioenfonds dus bereid die te verlenen. De voorgaande overwegingen staan aan toewijzing van de vordering van appellante in de weg.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-09-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:1673

Zaaknummer: 200.279.987/01

Rechters: R.J.F. Thiessen, R.S. van Coevorden en A.C.M. Kuypers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

DGA heeft geen recht op arbeidsongeschiktheidspensioen

Dit geschil gaat over de vraag of op het moment dat appellant arbeidsongeschikt werd nog een arbeidsongeschiktheidsverzekering voor hem gold. Het hof is het met de kantonrechter eens dat op dat moment die verzekering al was beëindigd. De pensioenverzekeraar heeft de uitvoeringsovereenkomst opgezegd. Er is geen verlengingsovereenkomst tot stand gekomen. De directeur-groootaandeelhouder valt niet onder de uitlooptregeling omdat hij pas na de beëindiging ziek is geworden.

Appellant is in de periode van 1 april 2002 tot 1 december 2014 werkzaam geweest voor Formenta-Wego B.V. (hierna te noemen: Formenta). Appellant is op 13 maart 2013 als gevolg van ziekte arbeidsongeschikt geworden. Formenta is met ingang van 1 januari 2003 met Achmea een (uitvoerings)overeenkomst aangegaan betreffende een collectieve pensioenverzekering ten behoeve van haar werknemers. Als adviseur van Formenta trad Meeùs Assurantiën (hierna te noemen: Meeùs) op. Onderdeel van de pensioenverzekering was een arbeidsongeschiktheidsverzekering. Appellant was deelnemer in deze pensioenregeling. Achmea heeft op 26 september 2012 een brief aan Meeùs en Formenta verzonden. Zakelijk weergegeven staat daarin dat de huidige uitvoeringsovereenkomst op basis van artikel 6 lid 2 door Achmea per 1 januari 2013 wordt opgezegd. Achmea heeft, na bemiddeling door Meeùs, een op 21 december 2012 namens Achmea ondertekende 'Uitvoeringsovereenkomst Avéro Achmea Koersgarantie Pensioenplan' met bijlagen aan Formenta toegezonden. Deze uitvoeringsovereenkomst is op 15 maart 2013 namens Formenta door appellant ondertekend en aan Achmea geretourneerd (verder: de verlengingsovereenkomst). Artikel 6 lid 1 van de verlengingsovereenkomst bepaalt: 'De uitvoeringsovereenkomst treedt in werking op 1 januari 2013 en wordt aangegaan voor een periode van een jaar.'

Op 23 april 2013 heeft Achmea een brief aan Formenta gezonden met onder meer de navolgende inhoud: 'Op 26 september 2012 hebben wij het bij ons aflopende pensioencontract

per de aflooptdatum van 1 januari 2013 opgezegd. Van uw adviseur, Meeùs Assurantiën BV, hebben wij het verzoek ontvangen om het huidige contract met 1 jaar te verlengen tot 1 januari 2014. Wij zijn hier, bij uitzondering, toe bereid. Naar aanleiding van dit verzoek hebben wij nieuwe documenten opgesteld die door u getekend dienden te worden. Deze hebben wij inmiddels retour ontvangen. Hierbij kwam echter gelijktijdig het verzoek om 2 van de 6 polissen te beëindigen. De betreffendedeelnemers hebben per 1 januari 2013 afstand gedaan van pensioen. Wij kunnen hier niet mee akkoord gaan. Dit is ook meegedeeld aan uw adviseur. Volledigheidshalve bevestigen wij hierbij ook aan u onder welke voorwaarden het contract bij ons verlengd kan worden: (a) De bevestiging dat deelnemer (...) en [appellant] blijven deelnemen aan de regeling en dus geen afstand doen van pensioen; (b) De achterstallige premie van € 8.086,52. (...)De bevestiging en de achterstallige premie ontvangen wij graag voor 1 mei 2013. Indien dit niet het geval is gaan wij ervan uit dat u niet gebruik maakt van ons aanbod tot verlenging en wordt het contract beëindigd.'

Bij brief van 1 mei 2013 heeft Achmea onder meer aan Formenta, ter attentie van appellant, bericht: 'Tot onze spijt hebben wij geen reactie van u mogen ontvangen op onze brief van 23 april 2013. Wij zijn om die reden dan ook genooddaakt om de pensioenpolissen van uw werknemers premievrij te maken per 1 januari 2013. Dit is de datum waarop het contract door ons is opgezegd en helaas zijn wij niet met elkaar tot overeenstemming gekomen over de wijze waarop het pensioencontract eventueel bij ons gecontinueerd had kunnen worden. Wij wijzen u graag op de gevolgen die het beëindigen van de overeenkomst met zich mee kan brengen. Bij Avéro Achmea valt de bij ons op de einde contractsdatum bekende zieke deelnemer onder het uitloopriscio bij arbeidsongeschiktheid. Dit betekent dat als deze zieke deelnemer na 104 weken ziekte aansluitend in de WIA terecht komt, de oorspronkelijke pensioenverzekering hersteld zal worden. (...)'

Achmea is aanvankelijk na 1 januari 2013 premies bij Formenta blijven incasseren. Formenta heeft deze (deels) gestorneerd. Bij brief van 28 oktober 2014 heeft Achmea aan appellant onder meer bericht dat zijn polis per 1 januari 2013 premievrij is gemaakt en dat zijn arbeidsongeschiktheidsdekkingen per genoemde datum zijn komen te vervallen. Zijn arbeidsongeschiktheid is ontstaan op 13 maart 2013, toen was er geen sprake meer van een arbeidsongeschiktheidsdekking. Dit betekent dat Achmea geen uitkering en/of premievrijstelling in verband met arbeidsongeschiktheid kan verlenen. Bij besluit van 7 januari 2015 heeft het UWV aan appellant een WIA-uitkering toegekend met ingang van 11 maart 2015. Appellant vordert onder meer uitbetaling van arbeidsongeschiktheidspensioen.

Het hof oordeelt met de kantonrechter dat Achmea in ieder geval voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de opzeggingsbrief van 24 september 2012 Meeùs heeft bereikt. Appellant heeft, zonder verdere toelichting, gesteld dat Meeùs deze brief niet zou hebben ontvangen, maar heeft erkend dat Meeùs na 24 september 2012 namens Formenta heeft onderhandeld over de verlengingsovereenkomst die Achmea op 21 december 2012 heeft ondertekend. Dat volgt ook uit de door appellant in hoger beroep nog overgelegde e-mail van Meeùs aan appellant van 14 december 2012. Volgens appellant zou de verlengingsovereenkomst niet het gevolg zijn van de opzegging van de uitvoeringsovereenkomst, maar van onderhandelingen over door Formenta gewenste kostenreductie in verband met de gevolgen van de kredietcrisis. Daarvan blijkt echter niets, ook niet uit de zojuist genoemde e-mail. Het hof verwijst ook naar het begin van het citaat uit de brief van Achmea van 23 april 2013 waarvan de ontvangst door appellant niet is betwist. Daarin staat dat de onderhandelingen voortvloeiden uit de opzegging van de uitvoeringsovereenkomst en gingen over voortzetting daarvan, dus niet over kostenreductie daarvan. Onbetwist is dat Meeùs optrad als adviseur van Formenta bij de uitvoeringsovereenkomst. De ontvangst van de opzegging door Meeùs heeft daarmee ook te gelden als ontvangst van de opzegging door Formenta.

Het hof voegt hier nog aan toe dat appellant niet heeft betwist dat de uitvoeringsovereenkomst afliep op 1 januari 2013. De onderhandelingen over een nieuwe overeenkomst vormen een contra-indicatie dat Formenta ervan uit kon gaan dat de uitvoeringsovereenkomst stilzwijgend zou worden voortgezet.

Appellant heeft verder nog aangevoerd dat uit de slotzin van het citaat uit de brief van 23 april 2013 zou volgen dat de overeenkomst door Achmea pas tegen een latere datum dan 1 januari 2013 is opgezegd. Het hof leest dat niet in deze brief, waarin immers wordt verwezen naar de opzegging tegen 1 januari 2013 en de voorwaarden die Formenta heeft gesteld aan de verlengingsovereenkomst.

Het hof heeft hiervoor vastgesteld dat de uitvoeringsovereenkomst per 1 januari 2013 is opgezegd en de verlengingsovereenkomst niet tot stand is gekomen. Appellant is eerst op 13 maart 2013 als gevolg van ziekte uitgevallen, dus na 1 januari 2013. Daarmee valt hij niet onder de uitloopregeling.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-09-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:8659

Zaaknummer: 200.274.978/01

Rechters: J.H. Kuiper, A.E.F. Hillen en A.A. van Rossum

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voornemen deskundigenbenoeming over partnerpensioen na beëindiging relatie samenwoners zonder samenlevingscontract

Man en vrouw hadden vanaf 2002 een affectieve relatie. Zij hebben zonder samenlevingsovereenkomst samengewoond tot september 2018. Daarna is een geschil ontstaan over de wijze waarop de samenleving financieel moet worden afgewikkeld. De uitgaven zijn grotendeels (voor)gefinancierd door de vennootschap van de man. Na een kort geding en vaststellingsovereenkomst zijn meerdere punten geadresseerd. In deze procedure verdeelt de rechtbank enkele eenvoudige gemeenschappen en een groot aantal vorderingen over en weer. Partijen twisten over de aanspraak van de vrouw op partnerpensioen. De rechtbank is voornemens een deskundigenonderzoek te gelasten over het partnerpensioen indien partijen daar niet uitkomen.

De man en de vrouw hadden vanaf 2002 een affectieve relatie en zij hebben, zonder het sluiten van een samenlevingsovereenkomst, samengewoond. De man is directeur-enig aandeelhouder van [gevoegde partij]. Via [gevoegde partij] had de man een taxionderneming. Die is verkocht. De vrouw was werkzaam bij [gevoegde partij], dan wel bij die taxionderneming, als hoofd van de financiële administratie. De uitgaven zijn grotendeels (voor)gefinancierd door de vennootschap van de man. De samenwoning van partijen is in september 2018 geëindigd. Tussen partijen is vervolgens een geschil ontstaan over de wijze waarop de samenleving financieel moet worden afgewikkeld. Zij hebben daarover een kort geding gevoerd. Dat heeft geleid tot afspraken over (de verkoop van) de boerderij en over de wijze waarop zij zullen bijdragen in de gezamenlijke kosten. Die afspraken zijn vastgelegd in een vaststellingsovereenkomst van 15 oktober 2019. Daarmee waren nog niet alle geschilpunten van tafel. De rechtbank verdeelt in deze zaak eenvoudige gemeenschappen en

een groot aantal vorderingen over en weer. Waar het gaat om de diverse vorderingen/vergoedingsrechten die partijen op elkaar menen te hebben, is van belang dat partijen niet gehuwd waren en hun samenleving ook niet geregeld hadden in een samenlevingsovereenkomst. Bij de beoordeling van de diverse vorderingen van partijen zal de rechtbank aan de hand van het algemene verbintenissenrecht moeten beoordelen of een partij ter zake van zijn/haar uitgaven ten behoeve van de ander, zo deze vast komen te staan, een vergoedingsrecht jegens de ander geldend kan maken. Daarbij ligt het in dit geval op de weg van degene die stelt een vorderingsrecht te hebben te stellen en zo nodig te bewijzen dat partijen daarover uitdrukkelijke dan wel stilzwijgende afspraken hebben gemaakt. Daarnaast is mogelijk dat een van de informeel samenlevenden, indien aan de voorwaarden van onverschuldigde betaling of ongerechtvaardigde verrijking is voldaan, op een van die gronden een aanspraak heeft op teruggave of vergoeding van bepaalde uitgaven die zijn gegeven aan of ten gunste zijn gekomen van de andere informeel samenlevende. Verder bestaat tussen informeel samenlevenden een rechtsverhouding die mede door de redelijkheid en billijkheid wordt beheerst.

Partijen twisten over de aanspraak van de vrouw op partnerpensioen. Volgens de vrouw is in verband met het uitfasen van het in eigen beheer bij [gevoegde partij] opgebouwde pensioen gekozen om de aanspraak om te zetten in een oudedagsvoorziening. Het partnerpensioen is toen omgezet in een geldlening tussen de man en de vrouw. De vrouw waardeert deze lening voorlopig op € 185.000. Daarnaast is het de vrouw bekend dat de man een pensioenvoorziening is aangegaan bij Zwitserleven. De vrouw wil van de man informatie hierover.

De man voert daartegen aan dat het pensioen in eigen beheer niet is uitgefaseerd en niet is omgezet in een oudedagsvoorziening. Het pensioen van de man staat premievrij in [gevoegde partij]. Partijen waren slechts samenwoners. De vrouw heeft dus geen aanspraak tenzij de man haar heeft aangewezen als pensioenpartner. Dat de man dat heeft gedaan, blijkt nergens uit. Subsidiar voert de man aan dat de vrouw haar vordering moet richten tegen [gevoegde partij] en dat zij daarom niet-ontvankelijk is in haar vordering.

Het bedrag van € 370.000 dat de vrouw heeft genoemd, is de fiscale waarde van het pensioen. Dat is opgebouwd ouderdomspensioen van de man en gereserveerd partnerpensioen tezamen. De vrouw heeft alleen recht op nabestaandenpensioen en dan nog pas na overlijden van de man. Er is dus een voorwaardelijk recht. Volgens de man moet een deskundige worden benoemd om de omvang van eventuele aanspraken op partnerpensioen te berekenen. Vervolgens moet worden bekeken of, rekening houdend met de belangen van beide partijen, gevegd kan worden dat [gevoegde partij] dit door de deskundige vast te stellen bedrag

betaalbaar kan stellen. Tenslotte betwist de man dat hij een pensioenvoorziening bij Zwitserleven heeft.

Met het oog op de mondelinge behandeling van de zaak heeft de man nadere informatie over het pensioen overgelegd (productie 51). Uit het daarbij overgelegde rapport van PensioenPodium lijkt te volgen: (1) dat pensioen in eigen beheer met de ex-echtgenote van de man (hij was voor het aangaan van de relatie met de vrouw gehuwd) nog niet is geregeld; (2) dat de vrouw jegens [gevoegde partij] een voorwaardelijk recht op een aanspraak op bijzonder partnerpensioen heeft; en (3) dat bij het vaststellen van het bijzonder partnerpensioen ten behoeve van de vrouw rekening moet worden gehouden met de aanspraak op bijzonder partnerpensioen van de ex-echtgenote van de man.

Volgens PensioenPodium heeft de vrouw recht op een bijzonder partnerpensioen van € 16.369 per jaar bij overlijden man (blz. 20). De commerciële (dividend)waarde van de pensioenverplichting ultimo 2020 bedraagt € 890.502. Van dat bedrag vertegenwoordigt € 155.212 de netto commerciële waarde van het bijzonder partnerpensioen ten behoeve van de vrouw. Dat bedrag is een benadering van de nettokoopsom die een professionele pensioenuitvoerder in rekening zou brengen om deze voorwaardelijke pensioenaanspraak te verzekeren. De rechtbank heeft het voornemen om – als partijen niet alsnog tot overeenstemming komen – een deskundigenonderzoek te gelasten. Dat deskundigenbericht zal zich richten op de vraag of de vrouw aanspraak heeft op partnerpensioen en zo ja, op welk bedrag de waarde daarvan kan worden gewaardeerd, en de vraag of [gevoegde partij] in staat is een dergelijk bedrag te voldoen. Voordat de rechtbank een of meer deskundigen benoemt, draagt zij partijen – eerst de vrouw – op om zich bij akte uit te laten over het aantal te benoemen deskundigen en een voorstel te doen over de persoon van de deskundige(n) en het specialisme van de deskundige(n). Voorts kunnen partijen zich uitlaten over de aan de deskundige(n) te stellen vragen. De rechtbank geeft partijen in overweging, na overleg over een en ander, tot een gezamenlijk voorstel te komen. Partijen kunnen zich tevens uitlaten over de hoogte van het voorschot van de deskundige(n). Vooralsnog lijkt de aanspraak van de vrouw op partnerpensioen weliswaar voorwaardelijk, maar dat neemt niet weg dat die aanspraak op een geldbedrag is te waarderen. Partijen hebben ieder een deskundige benaderd om die waarde te laten berekenen. Tijdens de mondelinge behandeling van de zaak leek het dat de pensioenadviseurs overeenstemming hebben over de uitgangspunten voor de waardering van het partnerpensioen, maar dat nog onduidelijk is de vraag of de adviseur van de man rekening heeft gehouden met indexatie. De rechtbank geeft partijen uitdrukkelijk in overweging hierover met elkaar in overleg te treden om te kijken of zij op dit punt alsnog tot overeenstemming kunnen komen. Als dat niet lukt, zal daadwerkelijk een deskundigenonderzoek nodig zijn, met alle kosten en vertraging van dien.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 15-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:8090

Zaaknummer: 305693

Rechters: J.H. Gisolf

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen onderbrengingsplicht aan verzekeraar in eigen beheer opgebouwd pensioen wegens afspraken in koopovereenkomst

Appellanten c.s. waren enig aandeelhouder en bestuurder van Beheer B.V. Als zodanig is pensioen in eigen beheer opgebouwd van 1993 tot 2008. De aandelen in Beheer B.V. zijn verkocht aan Beuys B.V. In de koopovereenkomst van 9 januari 2011 staat onder meer dat de pensioenverplichting op 1 januari 2011 € 162.000 is. Eveneens staat in de overeenkomst dat gedurende de periode dat Beuys eigenaar is van de vennootschap verkoper 1 en 2 niet zullen vorderen dat de pensioenovereenkomst wordt ondergebracht bij een verzekeringsmaatschappij of vergelijkbaar. Naar aanleiding van een mededeling van de directeur van Beuys maken appellanten zich zorgen of en hoelang de pensioenbetalingen nog zullen worden uitgekeerd. Zij vorderen overdracht van de pensioenaanspraken aan een verzekeraar. Het hof wijst die vorderingen af. Appellanten zijn gebonden aan de koopovereenkomst.

Appellanten c.s. waren enig aandeelhouder en bestuurder van Beheer. Beheer had drie dochterondernemingen die zich bezighielden met activiteiten op het gebied van onderwijs en detachering van metaalwerkers. Appellanten c.s. hebben over de periode 1993 tot 2008 in eigen beheer pensioen opgebouwd, ondergebracht bij Beheer. Op 9 januari 2011 hebben appellanten c.s. de aandelen in Beheer verkocht aan Beuys, Joseph B.V. (Beuys). In de koopovereenkomst van 9 januari 2011 zijn afspraken over het pensioen gemaakt. Daarin staat (1) dat de pensioenverplichting van de Vennootschap per 1 januari 2011 € 162.000 is en waaraan dotaties vanaf 31 december 2008 zijn beëindigd. Daarnaast staat (2) in de koopovereenkomst dat verkoper 1 en verkoper 2 gedurende de periode dat Beuys eigenaar is van de vennootschap zij niet zullen vorderen dat de pensioenovereenkomst wordt

ondergebracht bij een verzekeringsmaatschappij of vergelijkbaar. Appellant 1 ontvangt maandelijks een pensioenuitkering van Beheer van ongeveer € 1.000 bruto. Naar aanleiding van een mededeling van de directeur van Beuys maken appellanten c.s. zich zorgen of en hoelang deze pensioenbetalingen nog zullen worden uitgekeerd. Appellanten c.s. vorderen in deze procedure overdracht van hun pensioenaanspraken aan een verzekeraar. Het hof beslist dat de vordering van appellanten c.s. niet wordt toegewezen. Tijdens de zitting is toegelicht dat het appellanten c.s. daarbij gaat om het nog resterende bedrag: van het in de overeenkomst afgesproken bedrag van € 162.000 is inmiddels een deel al aan hem uitgekeerd door de pensioenuitkering van ongeveer € 12.000 per jaar. Appellanten hebben zich in artikel 5.1 onder (l) van de overeenkomst verplicht om geen onderbrenging van de pensioenovereenkomst te vorderen. Beheer heeft toegelicht dat de bepalingen over het pensioen zijn opgenomen vanwege de slechte financiële situatie van de onderneming(en) in 2011 en daarvoor. In 2008 zijn de pensioendotaties door financiële nood gestopt, zodat er geen verdere opbouw meer plaatsvond. Het was ook in 2011 al duidelijk dat de pensioentoezegging van een levenslang pensioen op het niveau van de pensioenbrieven niet nagekomen kon worden. Om de risico's voor Beheer af te bakenen is de pensioenaanspraak beperkt en is afgesproken dat er geen afstorting zou plaatsvinden. Appellanten c.s. zijn hiermee akkoord gegaan. Zij hebben deze stellingen niet weersproken. Appellant werd tijdens de onderhandelingen over de koopovereenkomst bijgestaan door een (fiscaal) adviseur. Appellanten c.s. zijn dan ook aan artikel 5.1 onder (l) gebonden en dat betekent dat de vordering alleen al om deze reden niet toewijsbaar is. Appellant heeft op de zitting nog aangevoerd dat bepaling (l) ziet op onderbrenging op grond van artikel 23 van de Pensioenwet en dat de vordering in deze procedure is ingesteld als schadebeperkende maatregel. Dat standpunt is niet juist, omdat de vordering (ook als het zou gaan om schadebeperking) onderbrenging van de pensioenaanspraken bij een verzekeringsmaatschappij inhoudt en het dus gaat om de vordering als genoemd onder (l). Overigens verwijst artikel 5.1 onder (l) niet naar artikel 23 van de Pensioenwet. Daarnaast is er, ook los van deze bepaling, geen zelfstandige verplichting tot afstorting van het pensioen.

Appellanten c.s. stellen nog dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Beheer zich op artikel 5.1 onder (l) beroept. Het is niet duidelijk op welke feiten en omstandigheden appellanten c.s. zich in dit verband beroepen. Het feit dat de financiële situatie bij Beheer slecht is, kan dit beroep niet rechtvaardigen. Ook ten tijde van de verkoop in 2011 was dat zo en was het duidelijk dat de pensioentoezegging niet nagekomen zou kunnen worden. Appellant heeft zijn beroep verder niet feitelijk onderbouwd, zodat het hof hieraan voorbij gaat.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-09-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:8904

Zaaknummer: 200.279.876

Rechters: A.E.F. Hillen, S.B. Boorsma en T.J. Zuiderman

Wetsartikelen: